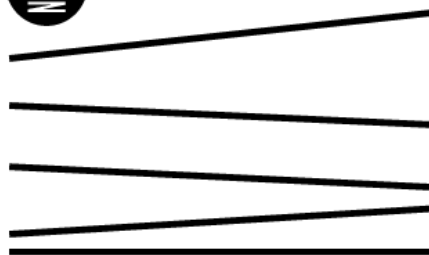

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Wengel, Christian Molt.

Titel | Title:

Efterladte Skrifter.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1860

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-3 i 1 bd.

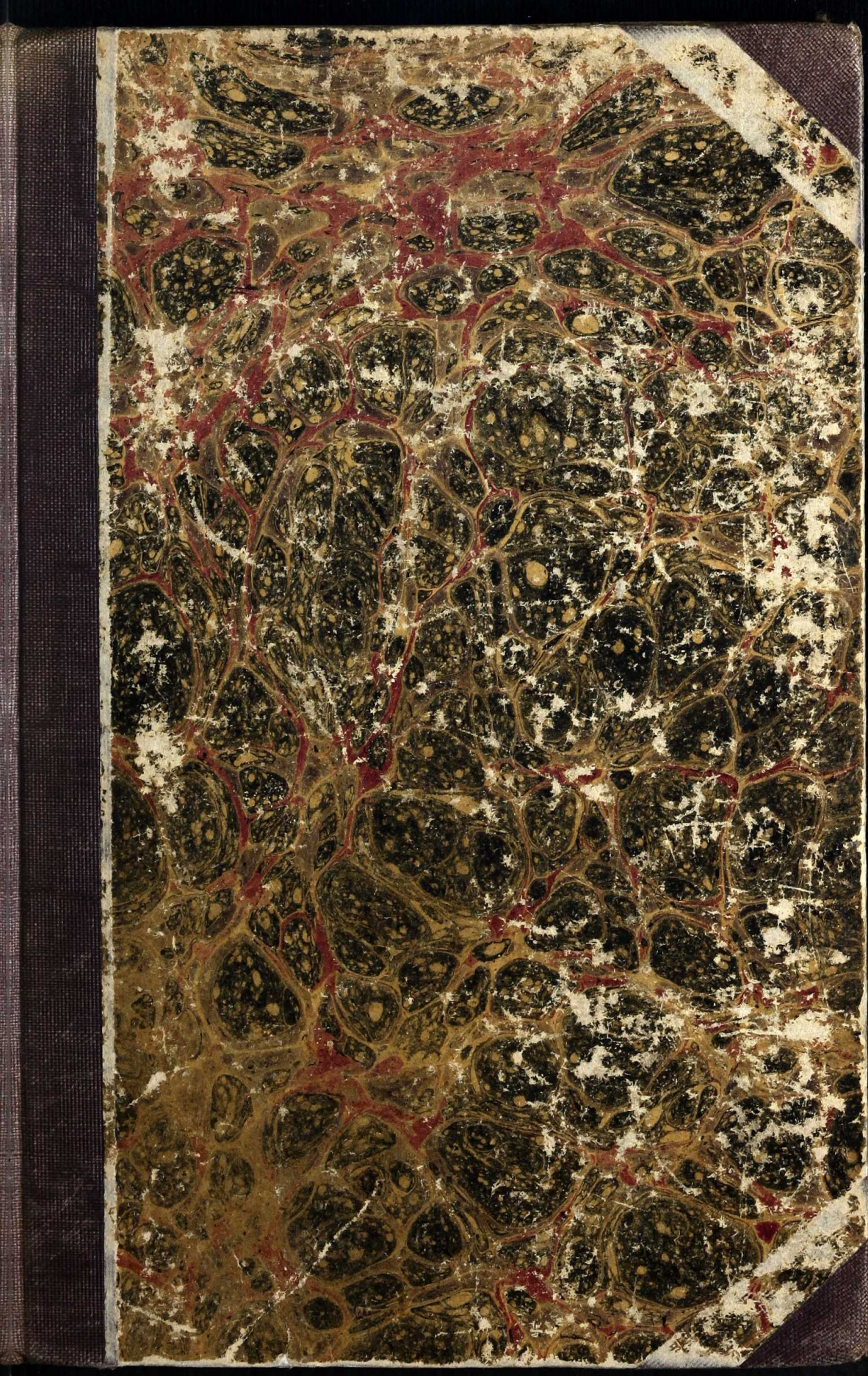
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

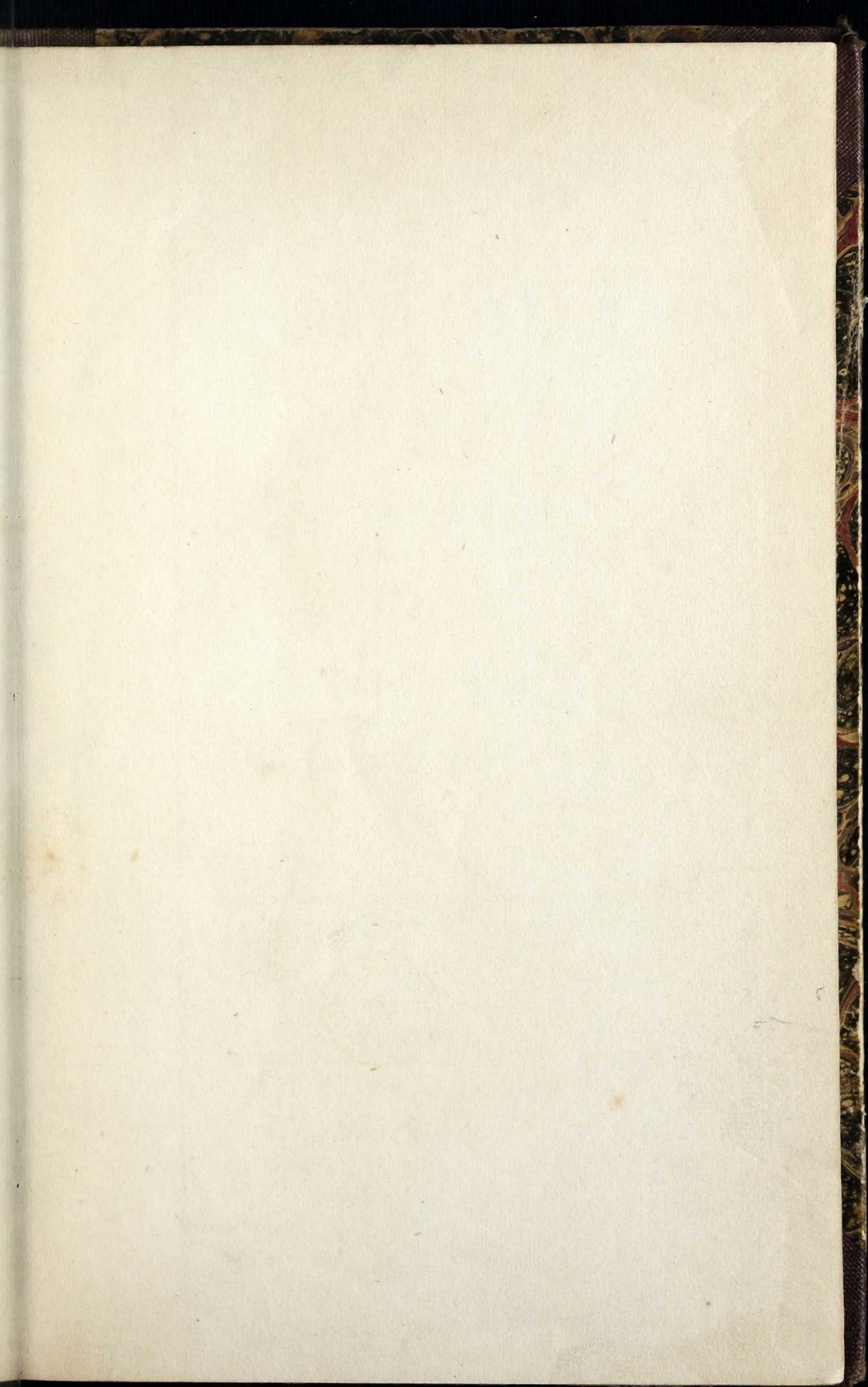
55, - 236.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021509214

Efterladte Skrifter

af

Chr. Molt Wengel.

(Forf. til „Cousine Lotte“ og „Plader“.)

Kjærlighed paa Taget.

En Tale.

„Fra Ni til Fire“.

Sælges til Fordeel for Studenters foreningsbygningen.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1860.

Die christliche Ethik

in

der christlichen Ethik

von Dr. phil. h. c. h. Dr. phil. h. c. h. Dr. phil. h. c. h.

von Dr. phil. h. c. h. Dr. phil. h. c. h. Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Dr. phil. h. c. h.

Efterladte Skrifter

af

Chr. Molt Wengel.

(Fors. til „Cousine Lotte“ og „Plader“.)

I.

Kjærlighed paa Taget,

Baudeville i een Akt.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1860.

Österliche Skriver

10

Chr. Moll Mønst.
(Bort til "Bogens Bort" og "Bogens")

I

Skriver og Bogens

Bogens i den R.

C. A. Mønst. Skriver

Skriver og Bogens

1800

Kjærlighed paa Taget,

Baudeville i een Aft.

Opført første Gang ved en Studentersforestilling 1853, senere optaget i
Cassinos Repertoire.

Personerne.

Magleby, forhenværende Marchandiser.

Marie, hans Datter.

Ved, Student.

Magnus, Musiklærer.

Eppinger, en drukken Mand.

Madam Lassen, Enke.

Møller, Skræder.

Somfru Valle, Sypige.

To Stemmer udenfor med Arme indenfor Scenen.

Skuepladsen forestiller Tagkamre i to Nabohuse med Altaner ud mod Publicum. Gardiner ere trukne for Vinduerne. Man hører sørgelige Toner paa en Clarinet. Strax efter trækker Magnus Gardinet fra Vinduet.

Første Scene.

Magnus

(med et Papir i Haanden).

Fanden gale i den Skræder! Fanden gale i den Skræder! Er det ikke sørgeligt, at man skal være nødt til at tænke paa en Skræder saadan en velsignet Morgenstund. Solen skinner derude over Landet og jeg kunde her sidde og kige ned paa mine Trætoppe paa Volden, og have det saa godt, naar ikke denne forbandede Skræderregning — — det kan ikke nytte, jeg søger at opmuntre mig med mit kjære Instrument (med Hentydning til Papiret.) — man kan ikke spille en lystig Melodie efter saadanne Noder. Jeg siner ingen Udvei. Om jeg bad Magleby om et lille Laan. — Ja! han er en velhavende Mand og kunde hjælpe mig lige saa let som han kan fløe sig i Hovedet, men han gjør det sagtens inte, den Stolekræmmer. Hm! ja jeg troer saa

Skam dog jeg vil forsøge det. Kunde jeg bare træffe ham i godt Humeur — kanstee dog — vi have dog kjendt hinanden en Snees Aar eller mere — ja jeg vil prøve det. (ud).

(Under de sidste Ord har Ved truffet sine Gardiner tilside; ud paa Aftanen.)

Anden Scene.

Ved synger.

Mel. Postillon d'amour.

Solen høit paa Himlen staaer,
Svalen længst er oppe.
Lærken glad sin Trille slaaer
Over Træets Toppe.
Duggen hænger paa hvert Straa,
Taagen svinder bleg og graa.

Morgenmanden om lidt Luft
Hift paa Stien leder,
Mens den sagte Vind sin Duft
Over Volden spreder;
Og de gamle Træer tæt
Brede deres Skyggenet.

Men høit over Voldens Ryg
Tro jeg bygger Rede,
Livets Sorger, Livets Tryk
— Blive kan dernede,
Solen skinner altid her,
Sommermorgen hilset vær!

Naa ja, der er da Ingenting her i Verden saa forbandet, den er dog god for Noget. Der laa jeg

nu nylig og bandede min gamle skikkelige Nabo med sin gruelige Clarinet, hvoraf han loffede saadanne hjertesfjærende Toner, at jeg ikke kunde blive i Sengen; men nu maa jeg dog være ham taknemmelig for at jeg ikke har sovet denne Morgenstund bort. — — Ja jeg vilde saamænd ikke undvære den gamle Nabo, skjøndt: „samme Karl rigtignok spiller stærkt paa Instrumenter.“ Hans lille Elev fra første Sal derinde i Nr. 66 — hm — idag er det Løverdag, det er hendes Dag, Kl. 10 kommer hun og synger derinde paa Kvisten med den gamle Ugle. Gud veed om hun allerede er oppe? (seer over Altanen) ja, hendes Vindue er aabent — mon jeg ikke skulde kunne faae det lille Løkehoved til at titte ud. (Synger ned over Altanen.)

Al Du lille smukke Fugl
 Gist i Buret fangen,
 Lad Dig lokke af dit Skjul,
 Hører Du ei Sangen!
 Luften bær den til Dig hen,
 Send et Blik dog til din Ven.

Credie Scene.

Magnus er kommen ind under Sangen. Ved.

Ved.

Der er hun — hun seer over paa Træerne paa Bolden — mon hun ikke skulde titte herop — ah! (Hilser ned) aa! nu forsvandt hun. —

Magnus.
 Hvor han synger glad derinde. Ja han er ung
 og forgløs.

Bød.
 Nu er hun borte. —

Magnus.
 — Hvad mon det er han figer efter her nede paa
 Huset? (ud paa Altanen).

Bød
 (bliver ham vaer).
 God Morgen Hr. Magnus, hvordan gaaer det?

Magnus.
 God Morgen, Høistærede! aa det gaaer kun
 kummerligt.

Bød.
 Hvad! melancholff saadan en deilig Junimorgen.

Magnus.
 Sm! ja Juni kunde være en meget deilig Maaned,
 naar den blot ikke havde den Feil, at være Termins-
 maaned.

Bød.
 Ja det er jo rigtignok en Feil ved den. De har
 maaffee ubehagelige Terminsforretninger?

Magnus.

Om! ja paa en Maade. Jeg venter hvert Dieblig Besøg af Skrædermester Møller fra store Kjøbmagergade.

Bed.

Møller? det er min Skræder, det er jo en meget artig Mand.

Magnus.

Saa? Ja mod Dem er han maaskee artig — mig vil han i Formiddag pante ud for en, rigtignok temmelig gammel, Gjæld paa 43 Rbd. 36 St. Jeg kan vente ham hvert Dieblig, saa De kan nok tænke jeg er ikke meget lystig idag.

Bed.

Men kan De ikke faae den Sum opdreven, det er dog ikke noget betydeligt Beløb.

Magnus.

Al min unge Ven! man er gammel — har ingen Patroner. Der kommer jeg ligesaa Marchandiseren hernede — —

Bed.

Hr. Magleby?

Magnus.

Ja jeg har kjendt ham fra den Tid han kom her til Byen paa sine Træsko og begyndte med at være Pindehugger henne i Skindergaden. Han har havt

Fremgang. Nu er han saamænd en velhavende Mand. Han lader mig boe frit paa Øvisten her, for at jeg skal lære hans Datter Musik — og det er jo godt nok, men hjælpe mig ud af min Forlegenhed — nei det var ikke at tænke paa — det vilde han ikke.

Bed.

Det er dog ubehageligt. Det gjør mig ret ondt, jeg ikke seer mig istand til at hjælpe Dem idag. Jeg venter selv paa Remisser hjemmefra. Men hør, naar De nu gif Deres Bei og lukkede Døren af — hvad?

Magnus.

Na hvad kan det hjælpe. Fogdens Folk brække Døren op og pante ud alligevel. Fortepianoet maae de vel lade staae, for det er leiet, men mine andre Instrumenter — min kjære Clarinet! —

Bed (affides).

Jeg kunde for den Sags Skyld ikke have Noget imod at Skræderen tog Clarinetten — (hoit). Sammen hør: see blot at vinde Tid! Om De flyttede, blev borte for Skræderen — (skræver over Næbærket paa Altanen).

Magnus.

Til at flytte og til at blive borte skal der Penge, og — — men tag Dem dog iagt Menneffe!

Bed.

Na der er en bred Tagrende at gaae i. Om vi byttede Værelser en Timestid? Jeg bliver i Deres

Stue og tager imod Skræderen, og De afbenytter min saalænge?

Magnus.

Ha! Ha! Ha! De siger s'gu Noget — det kunde maaskee lade sig gjøre — men jeg kan ikke flattre paa Taget. — —

Bed.

Ja saa maa De ned af 70 Trappetrin i Nr. 66 og op af ligesaamange i Nr. 67 — min Bei er nemmere.

Magnus.

Ja det faaer ikke hjælpe — naar jeg nu bare ikke løber lige i Armene paa Skræderen.

Bed.

Ja stop nu lidt! lad os recognoscere (seer ud). Det er for seent; der kommer Hr. Møller midt ad Gaden og paa Fortouget et Par Cavalerer, som umiskjendelig ere Fogdens Hjælpere. De vil blive attraperet. — —

Magnus.

Herre Gud! hvad skal jeg da gjøre?

Bed.

Over Taget, det er bedst De tager Deres Instrumenter med, for at Stuen ikke skal see for musikalsk ud.

Magnus.

Samen jeg tør paa ingen Maade —

Bed.

Na hvad! Jeg skal holde paa Dem. (Hænger ham en Guitar om Halsen og belæsser ham med Floite, Horn og Clarinet.)

Mel. Hr. Magnus han rider o. s. v.

Hr. Magnus, nu kom! Lad mig lede Deres Fjed.

Bed.

Jeg tør ei unge Herre!

Bed.

Men Renden er jo bred.

Magnus.

Jeg svimler naar jeg tænker —

Bed.

Na! tænk paa Jngenting.

Og Skræderen!

Magnus.

Nu vel da!

Bed.

Det er jo blot et Spring.

2.

Magnus

(med det ene Been over Raskværket).

Saavidt er det kommet.

Bed.

Ja stor er Skrædens Magt.

Magnus.

Ja til det Alleryderste mig Staffel har han bragt.

Ved.

Her svæve vi i Luften —

Magnus.

Min Hals jeg brækker vift.

Ved.

Endnu et lille Stykke blot, og lyffes vil vor List.

Ved.

Naa Hr. Magnus, nu er De her, gjør Dem det nu saa bekendt som De formaaer; nu skal jeg have min Pibe og en Bog, og saa tilbage til Skræderen.

Magnus.

— — Tak! Tak! Naa Gudskeelov! — men tag Dem nu iagt, aah! han er alt ovre.

Ved (fra Altanen).

Hold Dem nu stille.

Fjerde Scene.

Ved. Møller. Magnus lyttende.

Skræder Møller (udenfor).

Luffer De saa op, Hr. Magnus?

Ved.

Hvad er det for et Spektakel?

Møller.

Luf op i Kongens Navn.

(Ved luffer op.)

Jeg maa sige Dem, Hr. Magnus, det er ikke nogen Maneer, at lade en Borger staae udenfor og slaae sine Knoer itu, naar han kommer for at fordre sit Tilgodehavende.

Bed.

Men hvad seer jeg? Skrædermester Møller! De maa undskyldte, jeg var ude paa min Altan og hørte ikke strax at De bankede. De kommer i Kongens Navn?

Møller.

O Gud, — Hr. Bed! Jeg beder mange Gange om Forladelse; jeg — jeg kom her, jeg troede — maa jeg spørge Dem, boer der ikke en Hr. Magnus her?

Bed.

Nei her boer jeg. De kom i Kongens Navn siger De —

Møller.

O Gud, nei! til Dem kommer jeg slet ikke, det er en reen Feiltagelse, jeg er her.

Bed.

En Feiltagelse?

Møller.

Ja det var da besynderligt, at De boer her. Jeg be'er Dem meget om Forladelse.

Bed.

Beder De mig om Forladelse, fordi jeg boer her? — aa, Alt forladt!

Møller.

Nei jeg be'er! Undskyld min Driftighed; De kunde vel ikke give mig Underretning om en gammel Fyr, som boede her endnu i forrige Uge, en Hr. Magnus?

Bød.

Magnus? Nei! Var det en gammel Musikk lærer?

Møller.

Ja.

Bød.

Jo, han flyttede i Forgaaers, da jeg kom herind.

Møller.

Ja, for det var i Anledning af en lille Regning, som er bleven 13 Aar gammel, som jeg —

Bød.

Jo, han flyttede ud paa Nørrebro.

Møller.

Paa Nørrebro?

Bød.

Ja, jeg veed rigtignok ikke Nummeret, men det skal være ligeoverfor Assistentens-Kirkegaarden.

Møller.

Ah, ja saa! Tak skal De have! Kirkegaardsmuren er rigtignok temmelig lang.

Magnus.

Løb Du kun langs Muren, din Rad!

Bød.

Ja, men det skal være hos en Handelsgartner.

Møller.

Hos en Gartner, meget vel! saa finder jeg det nok. Tak skal De have. Saa maa jeg strax derud. Jeg beder mange Gange om Forladelse. God Morgen! undskyld min Driftighed. (ud.)

Bød.

God Morgen!

Femte Scene.

Magnus. Bød.

Magnus.

Bravo! Nu troer jeg han gif.

(En Arm ind ad Døren med en Kop Kaffe. Stemmen udenfor: „Er De ikke saa god at tage mod Deres Kaffe Hr. Bød? Jeg har saa travlt med at vadske.“)

Magnus.

Tak! Det er s'gu et rart Logi, der kommer Kaffe ind ad Døren. (drikker.)

Bød.

Naa, Hr. Magnus! hvordan har De det?

Magnus.

Jo Tak! jeg har det saamænd godt; jeg drikker Deres Kaffe.

Bed.

Velbekomme! Nu er Faren ovre for det Første.

Magnus.

Ja jeg har hørt det. Jeg er Dem evig taknemmelig for hvad De har gjort for mig.

Bed.

Ah! det er aldrig værdt at tale om.

Magnus.

De længes vel efter Deres eget Logi, Hr. Bed?

Bed.

Nei paa ingen Maade! jeg har det meget godt her; vi maa vente til Skræderen er længere borte.

Magnus.

Ja saamænd! Ja, for jeg skal ellers informere den lille Marie Kl. 10.

Bed (affides).

Ja, Du kan troe jeg veed det nok, Du Gamle! (hoit) Ja der er længe til Kl. 10. (affides) Bare hun dog vilde komme snart. Der er Nogen ved Døren, det er vist hende.

Sjette Scene.

Magnus. Bed. Gppinger (en drukken Mand ind).

Mel.: Bekjendt Skovvise.

God Morgen Magnus, gamle Strif,
See, jeg har væ't i Skoven.

Jeg kom i dette Dieblif,
 Jeg kjørte paa en Vogn.
 Fahren wir auf den Eisenbahn!

2.

Bed.

Hvad er det for et drukkent Sviin.

Eppinger.

Puh! det værker her foroven!

(peger paa Hovedet)

Dg jeg er fuld af Brændeviin,
 Dg jeg har væ't i Skoven.
 Fahren wir auf den Eisenbahn!

3.

Magnus.

Det er Eppinger, en drukken Svend.

Eppinger.

Hvad siger Du, er Du hoven?

Bed.

Der har jeg faaet en proper Ven.

Eppinger.

Ja, jeg har væ't i Skoven.
 Fahren wir auf den Eisenbahn!

Tralala!

Puh! Jeg har været ordentlig Skoven, jeg kommer lige ind af Nørreport; Hæ! Hæ! De vilde arrestere mig, Ha ha ha, fordi jeg gif afveien for Vognene derhenne ved Bagten. Dg saa rendte jeg nok nogle Gæverer omfuld; de kunde inte staae paa Benene, hæ, hæ, hæ! Det er slemnt inte at kunne staae paa Benene.

Bød.

Hvad Fanden skal jeg gjøre ved den drukne Fyr?
Hvem vil De tale med?

Eppinger.

Hvad for Noget, vil jeg tale? nei gu' vil jeg
ikke, jeg vil i Skoven, Hæ, hæ, hæ! Der var en
Sangerinde, der kneb mig i Armen, hæ! og saa talte
hun Tydss — —

Skal vi gaae iseng Magnus?

Bød.

Jeg troer Fanden plager ham. Hør kjender De
mig?

Eppinger.

Om jeg kjender Dig? Hæ! Hæ! — — — Det
er Løgn i din Hals Magnus, Du hedder jo inte
Magnus.

Magnus.

Jeg beder Dem meget undskyldte, Hr. Bød. Det
er en meget paatrængende Person, som jeg ikke staaer
i noget nærmere Forhold til.

Bød.

Saa! — Saa men naar jeg ikke er Magnus, hvad
vilde De mig da?

Eppinger.

Jeg? Jeg vil Dem Ingenting — nei, jeg kjender
Dem inte Herre.

Bød.

Troer De da ikke De er gaaet feil?

Eppinger (seer sig om).

Gaaet feil? Jo, det kan s'gu gjerne være. Ha ha ha! (seer sig om) Satan maa vide, hvor jeg er.

Bød.

Bil De da ikke gaae igjen?

Eppinger.

Nei, mange Tak! Jeg har det meget godt her — Jeg har været i Skoven.

Bød (til Magnus).

Hvordan skal jeg faae ham bort? Nu falder han snart isøvn.

Magnus.

Prøv paa at sige til ham, De vil tage med ham i Skoven.

Bød.

Ja. (ryster ham) Hei! vi skal jo i Skoven!

Eppinger.

Ja gu' skal vi i Skoven, — hør Du, hun der kneb mig i Armen — —

Bød.

Ja vist, skynd Dig nu bare lidt. Vognen venter ved Porten.

Eppinger.

Ja men Du har jo ingen Kasket paa.

Bed.

Skidteri med det.

Eppinger.

Hæ hæ hæ! Du er nok ordentlig druffen, din
Rab! Han fjører barhovedet i Skoven; men Skidteri
med det. Fahren wir auf den Eishahn!

Bed.

(Gub med ham under Armen.)

Syvende Scene.

Bed. Magnus.

Magnus.

Nu troer jeg dog han slap for ham.

Bed (ind).

See saa, nu fik jeg da den drufne Fyr paa Døren.
Det er en besværlig Ven De har der, Hr. Magnus.

Magnus (lidt flau).

Na, Hr. Bed! Jeg beder Dem endelig ikke troe,
at jeg staaer i nogetsomhelst nærmere Forhold til den
Herre.

Bed.

Nei, Gud bevares!

Magnus.

Jeg har blot seet ham nogle Gange i Selfstabs-
livet.

Bed.

Ja saa!

Magnus.

Jeg har bare lært ham at spille paa Fløite.

Bed.

Ja saa!

Magnus.

De maa ikke troe, han hører til mine Omgangs-
venner.

Bed.

Gud bevares! paa ingen Maade.

Magnus.

Forresten er der saamænd ikke noget Ondt i Fyren.

Bed.

Det troer jeg saamænd gjerne.

Ottende Scene.

Bed. Magnus. Somfr. Valle.

(Det banker.)

Magnus.

Kom ind!

Somfru Valle.

Vær saa god Hr. Bed, her er Deres „Fædreland“ — aa, jeg troede det var Hr. Bed.

Magnus (affibes).

Sikken en nydelig Pige! (hoit) Na vær'sgo at komme nærmere lille Somfru. Det er mig overmaade behageligt — — Hr. Bed kommer nok strax.

Hfr. Valle.

Gud, for mig kan han saamænd gjerne blive borte; troer De jeg vil besøge saadan en Raps? Jeg vilde bare give ham hanses „Fædreland“, som kom igaaraftes, da han var ude.

Bed (affibes).

Hvad Fanden! det er jo min Nabo, Sypigen; hvad vil hun paa mit Bærelse?

Magnus.

Na saaledes! Na vær saa god, vil De dog ikke sidde lidt ned. (affibes) Det er et deiligt Fruentimmer.

Hfr. Valle.

Nei det veed Gud, jeg ikke vil.

Magnus.

Saa de synes ikke om Hr. Bed? Det er dog ellers et net Menneffe.

Hfr. Valle.

Na, der er da Maade med.

Bed.

Taf!

3fr. Balle.

Han er jo desuden forgabet i Marchandiserens
Jomfru inde i Nr. 66.

Magnus.

Saa, nei virkelig?

3fr. Balle.

Gud han synger jo Serenader for hende hver
Dag.

Bed (affides).

Gid Fanden havde den forbandede Tøs.

Magnus.

Nei Pokker heller! Det har jeg saamænd slet ikke
lagt Mærke til.

3fr. Balle.

Nei det troer jeg nok; han er da ikke saa tosset,
at han fortæller det. — Er De en af hans Venner?

Magnus.

Ja, jeg er saamænd, og da han nu ikke er tilstede,
(galant) tillader De vel nok, jeg agerer Bært her?
(affides) Det er et mærkværdig deiligt Fruentimmer.

3fr. Balle (affides).

Det er en løierlig gammel Snegl.

Magnus.

Vil De dog ikke tage Plads?

Sfr. Valle.

Nei jeg skal virkelig gaae.

Magnus.

Aa, vil De allerede forlade mig?

Sfr. Valle.

Ja! Gud! Jeg skal hen at se.

Magnus.

Tillader De da idetmindste ikke, at jeg ledsager Dem?

Ved (affides).

Jeg troer s'gu den Gamle bliver forlibt.

Sfr. Valle.

Nei, det ved Gud jeg ikke gjør. Hvor vil De hen?

Magnus.

Maa jeg ikke engang gaae ved Siden af Dem paa Gaden Jomfru?

Sfr. Valle.

Gud bevares! Gaden er for Dem, ligesaavel som for mig.

Magnus.

Jeg følger Dem, jeg følger Dem, Jomfru! Hvor gaaer De hen?

Sfr. Valle.

Hvor jeg gaaer hen? — jeg skal naturligviis hen og sye hos Skræder Møller paa Kjøbmagergade.

Magnus.

Skræder Møller paa Kjøbmagergade? Nei saa maa De have mig undskyldt — saa — kan jeg ikke have den Ære —

Sfr. Valle (affødes).

Sikken en gammel Fyr, han vil nok spadserere paa Volden, men generer sig for at gaae paa Kjøbmagergade ved Siden af en anstændig Pige. (hoit) Ha ha ha! Troer De virkelig, jeg vilde gaae paa Gaden ved Siden af saadan en gammel støvet — Seminarist. Ha, ha, ha! nei der maa De have mig undskyldt ha, ha!

(ud).

Tiende Scene.

Magnus. Ved.

Magnus.

Seminarist sagde hun; nei det er jeg da rigtig nok ikke og støvet er jeg saamænd heller ikke; jeg holder meget godt Huus med mine Klæder.

Ved.

Naa, jeg troer, Jomfruen havde nær bedaaret Dem.

Magnus.

Det er en overmaade smuk Pige, og — —

Bed.

Ja det er virkelig noget uforsigtig af Hr. Magleby, at lade sin Datter komme her op og tage Information hos Dem. De kan være farlig, Hr. Magnus.

Magnus.

Marie! aa, hvor vil De hen? Jeg har jo staaet Fadder til hende, kjendt hende fra hun ikke var større end som saa; men De Hr. Bed, De gjør Cour til Jomfru Marie og faaer Besøg af denne Jomfru.

Bed (lidt flau).

Jeg beder Dem endelig ikke troe, at jeg staaer i noget som helst nærmere Forhold til denne Dame.

Magnus.

Nei Gud bevares!

Bed.

Jeg har blot seet hende nogle Gange paa Trappen.

Magnus.

Ja saa!

Bed.

Hun har syet 6 Par Flipper til mig.

Magnus.

Ja saa!

Bed.

De maa ikke troe, jeg ellers har noget Bekjendtskab til hende.

Magnus.

O nei, paa ingen Maade.

Bed.

Forresten er der vist ikke Noget at sige om Pigen.

Magnus.

Det troer jeg saamænd gjerne.

Tiende Scene.

(Det banker).

Magnus. Bed. Madam Lassen.

Bed.

Det er Marie!

Madam Lassen (i Sorg).

God Morgen Hr. Magnus! Naa endelig naaede man da op paa dette Taarn; men Du godeste Gud, det er jo ikke Hr. Magnus; det er jo en ganske anden ung Herre. — Gud bevares! hvor det værker i mine Knæer, tillader De ikke nok, jeg sætter mig ned.

(Sætter sig).

Bed.

Geneer Dem ikke.

Madam Lassen.

Mange Tak! Ja for seer De, naar man er bleven en Kone paa den forkeerte Side af de Halvtreds, som

min salig Mand altid kaldte mig — ja for drilagtig og malicieus! var han rigtignok — saa kan man ikke løbe i Trav hele Dagen igjennem. — —

Bed (affides).

Da lader det til at hendes Tunge kan løbe i Trav.

Magnus.

Det er Madam Lassen.

Madam Lassen.

Herre Gud! Ja, De har vel hørt det; nu er det forbi; han maatte da ogsaa døe — skjøndt han var en stor og stærk Mand; ja en stærk Mand var han dog virkelig, Hr. Magnus, eller hvad jeg skulde sige; jeg beder Dem meget om Forladelse, for jeg kalder Dem for Magnus.

Bed.

Na, ingen Forseelse!

Madam Lassen.

Jo, det veed Gud, det er; men De maa have mig meget undskyldt, jeg har altid været saa confix til at huske Navne. Med Forlov, med hvem har jeg den Ære? —

Bed.

Mit Navn er Bed.

Madam Lassen.

Naa, Hr. Bed, ja saa; aa! De skulde vel ikke

være? nei, jeg tager nok feil — jeg maa gjøre Dem en pyntelig Undskyldning, for jeg er saa fri at komme herop; jeg vilde blot fortælle Hr. Magnus, at Lassen er død.

Magnus.

Herre Gud, er Lassen død!

Bød.

Hvem var Lassen?

Madam Lassen.

Oh! Du godeste Gud! det var jo min Mand. Han satte sig sund og rask tilbords og lidt førend han fik affpiist, var han steendød.

Magnus.

Gud bevares!

Bød.

Det var dog sørgeligt.

Madam Lassen.

Ja, vil De bare betænke.

Mel. Bare der kommer en rigtig Krig.

Tænk Dem, Lassen sad og spiste Boghvedegrød
Netop den Dag, Borgerne til Fuglen skød.

Jeg vil ikke nægte, at

Han den foregaaende Nat

Var kommen hjem fra Reglebanen med en dygtig Hat;

Men Gud bevar' os!

Hvem vel ta'er os

Saadant saa nøie.

Salig Lassen var en
 Mand, som bar en
 Sviir uden Møie.
 At Hovedværk kan
 Saa stærk en Mand
 Svært gribe an,
 Det troer jeg man
 Har aldrig nogensinde hørt i dette Land.

Min Datter sad og spil'de net paa sit Klaveer;
 Da i det samme hen hun paa sin Fader seer,
 Raaber Barnet: Herre Gud!
 Hvordan er det fa'er seer ud!
 Og saa seer jeg Lassen sidde der, som ramt af et Skud.
 Ih, Gud forbarme
 Sig, den Arme
 Drog saa Aanden.
 Min Taare flød.
 En Skeefuld Grød
 Han holdt end i Haanden.
 Ak! han var endnu
 Ikke mæt.
 Han bøjede
 Sit Hoved træt
 Ak, Gud, Hr. Bed! det Syn! jeg ei forvinder det.

Kjærligt jeg ham i mine Arme tog,
 Skeen jeg sagte ud af Haanden drog.
 Og jeg talte til ham blidt;
 Og jeg kaldte paa ham tidt,
 Men Aanden den var borte og kun Legemet var mit.
 Og Doct'ren kom,
 Vi fik vor Dom,
 Han maatte os behude,

At Poplefi
 Havde gjort det forbi,
 Og Livet det var ude.
 Og jeg var Enke!
 De kan tænke,
 Det var haardt,
 Det Savn er stort,

Naar saadan deilig Mand, som Lassen, han gaaer bort.

Saa Hr. Magnus, eller Hr. — hvad det nu var,
 De heed, jeg vilde bede Dem fortælle Hr. Magnus
 (græder), at jeg har mistet Lassen og at jeg gjerne vil
 tale med ham om Et og Andet angaaende Dødsfaldet,
 som Fruentimmerne ikke due til. Saa seer Hr. Magnus
 nok en Gang imellem ind til mig i Boutiken, ligesom
 han gjorde før Lassens Tid. Lassen havde jo to
 Børn, som De nok veed — —

Bed (affides, utaalsmodig).

Nei det veed Gud jeg ikke veed (hoit). Saa De
 kan stole paa, jeg skal nok underrette Hr. Magnus om,
 at De har været her og meddele ham Deres Onsker.

Madam Lassen.

Naa, ja saa vil jeg see at vinde ned fra dette —
 Fyrtaarn, uh! jeg vilde da ikke for aldrig det boe saa
 høit. De boer jo ligesom det var i en Ballon. Vare
 jeg ikke bliver svimmel paa Trappen (sætter sig igjen); ja
 for jeg er meget nervesvag. Jeg havde saamænd ikke
 troet, at jeg skulde overleve Lassen, saadan en stærk
 Mand. (Det sidste siger hun ude af Døren). (Gaaer ud).

Ellevte Scene.

Magnus og Bed.

Bed.

Puh! det var da Fanden til Kjelling, som Munden gik paa hende. Hr. Magnus! ja De har vel hørt det, at Lassen er død?

Magnus.

Ja vist, ja vist har jeg hørt det — en meget respectabel Mand, den Lassen.

Bed.

Saa!

Magnus.

Men Høistærede! vil De ikke have den Godhed, at hjælpe mig og mine Instrumenter hjem igjen, for jeg tør ikke gjøre Reisen paa egen Haand.

Bed.

Det er sikkert, De bliver derinde endnu en Timestid.

Magnus.

Nei det kan jeg ikke; — saa kommer jeg til at gaae ad Trappen — for jeg skal informere Kl. 10.

Bed.

Na, Klokken er ikke 10 endnu.

(Det banker hos Magnus.)

(En Arm ind) „et Pengebrev til Hr. Bed.“

Magnus (tager det).

Herre Gud! hvor han har Venner, det unge
Menneske, der bliver sørget for ham i enhver Nøt-
ning; der kommer baade Mad og Penge ind ad Døren
til ham. (Gaaer ud paa Altanen). Her er et Pengebrev til
Dem Hr. Bed. Han hører mig ikke.

Colvte Scene.

Marie med et Nødeblad er under det Foregaaende kommen ind,
men standser overrasket i Døren.

Bed (glad).

Ah! endelig!

Marie.

Hr. Bed!

Bed.

Det overraster Dem at træffe mig her, men —

Marie.

Jeg troede Hr. Magnus var hjemme, — saa vil
jeg gaae igjen. (vil gaae).

Bed.

Sa — jo — Hr. Magnus er ogsaa hjemme, — det
vil sige, han har skjult sig —

Marie.

Skjult sig?

Bed.

Han er inde ved Siden af. Her kan De see
ham. — (Gaaer ud paa Altanen).

Magnus (seer dem).

God Morgen lille Marie! Her er et Brev til Dem med 70 Rbd., Hr. Ved.

Ved.

Tak, det er godt.

Marie.

Men Hr. Magnus, hvorfor er De vandret ud?

Magnus.

Na jeg — ja! — det var — det var saadan en Idee — nu skal jeg strax komme hjem.

Ved.

Der kommer en Mand henne paa Bolden — jeg troer bestemt det er Skræder Møller.

Magnus.

Død og Pine! hvad siger De.

Ved.

Træk Dem tilbage fra Vinduet og hold Dem rolig til han er gaaet forbi.

Magnus.

Ja!

Marie.

Men hvad skal dog Alt dette sige?

Ved.

O, hoor jeg har ventet paa dette Dieblif! Jeg begyndte at frygte for, at De ikke vilde komme idag. Endelig kan jeg da sige Dem — —

Marie.

Jeg beder Dem, Hr. Ved —

Ved.

Marie! De maa høre mig.

Mel. Da drüben.

Hist under Voldens Grene
Der syngte Fugle smaa;
Jeg hørte kun den ene,
Som jeg i Buret saae.
Marie! Marie! — —

Magnus.

Jeg troer han informere
Vil Pigen nu i Sang,
Jeg maa accompagnere,
(blæser paa Clarinetten)
— — Saa har det bedre Klang.

Ved.

Smaaafuglene taug stille,
De lyttede med mig —
Den Fugl de høre vilde —
Marie! det var Dig.

(Magnus accompagnerer paa Clarinetten).

2.

Magnus.

Hvad mon han har isinde. —

Marie.

Jeg ikke Dem forstaaer.

Bed.

Dit Billed boer herinde,
Saalænge Hjertet slaaer,
Marie! Marie! — —

(Magnus blæser paa Clarinetten).

Marie, vil Du følge
Mig henad Livets Sti?

Marie.

Sa, jeg kan ikke følge:
Jeg elsker, elsker, elsker Dig!

(Clarinetten).

Magnus.

Hvorom er det han spør'er!
Er det et Frieri?

Bed.

Mit Hjerte Dig tilhører!
O, aldrig skilles vi!

Begge.

Mit Hjerte Dig tilhører!
O, aldrig skilles vi!

(Clarinetten).

Magnus.

Hr. Bed! Marie! De høre mig ikke; hvad mon
han har for med Pigebarnet? Hr. Bed! Det er nok
paa høi Tid jeg selv kommer hjem og passer min
Information.

(Gaaer ud).

Trettende Scene.

Marie. Bed.

Marie.

Nu ville vi da see hinanden hver Dag.

Bed.

Saa hver eneste Dag; nu ere vi jo forlovede.

Marie.

Naar bare Fader ikke er imod det — naar vil Du tale med ham?

Bed.

Na strax, om Du synes.

(Magleby træder op nede paa Bolden mellem Tilstuerne).

Magleby (raaber).

Marie! Marie!

Marie.

Gud!

Magleby.

Marie! Hvad Satan bestiller Du deroppe med Studenten?

Marie.

Gud, det er Fader!

Bed.

Din Fader!

Magleby.

Saa staaer da ogsaa Satan i det, vil Du strax komme ned, siger jeg.

Bed.

Hvor er De, Hr. Magleby?

Magleby.

Hvor jeg er, Studenterlaps! jeg spadserer her nede paa Bolden, men jeg skal, Fanden forandre mig!

snart være ved Dem kan De troe. Vil Du strax gaae ned paa første Sal paa dit Bærelse Marie! jeg skal nok vadske dine Øre, kan Du tro!

Bød.

Din Fader lader til at være en heftig Mand.

Marie.

Ja Gud! hvad skulle vi gjøre? han er saa gruelig hidsig.

Bød.

Vi maae see at undgaae ham, til hans Hestighed har sat sig lidt. — Hør, lad os gaae ind til Magnus! — saa kunne vi parlementere.

Marie.

Ind paa dit Bærelse! nei, Bød.

Bød.

Men, Herregud! Magnus er jo derinde.

Marie.

Nei! jeg tør desuden ikke gaae der. —

Bød (ub i Renden).

Na, det er Ingenting, naar den gamle Magnus kan gaae her med alle sine Instrumenter. Jeg holder paa Dig (de gaae over). Seer Du, det gif jo prægtigt. Sæt Dig nu her paa Altanen. Men — —

Marie.

Hvor er Magnus?

Bed.

Ja det veed jeg ikke — han var her nylig.

Fjortende Scene.

Magnus (ind ad Døren i sit eget Værelse; strax efter Magleby).

Magnus.

Den forbandede Skræder! jeg troer han har plantet sig selv paa Bolden, for at passe paa mig. Jeg turde ikke gaae ud paa Fortouget; tilsidst, da han vendte Ryggen til, listede jeg mig — — men — hvor Fanden er de henne — hvad — (man hører Magleby støie udenfor) — der er Skræderen — (lytter) nei, det er Magleby. — Naa, her vil ligge et Huus.

Mel. af Gluntarne: Framåt! marsch.

Magleby.

Ah, Hr. Magnus! Haa, haa!

Magnus.

Naa, hvordan skal det gaae!

Magleby.

Hvor er Marie?

Bed og Marie.

— Lad os lytte

Magleby.

— Bekjend!

Naa, Marie?

Magnus.

Hvad beha'er?

Bed.

— Det er den Gamle —

Marie.

— Min Fa'er.

Magnus.

Af, Magleby! undskyld min Ven.

Magleby.

Vil De svare! Hør!

Magnus.

Ja de var her før, —
Men jeg seer dem ei,
De er' gaaet der' Bei.

Magleby.

Nei holdt, din gamle Synder! saadan slipper Du ei mig,
Han er bange — jeg læser det i hans Træk;
Han er med dem i Ledtog, — den Ting er klar.

Magnus.

Af! jeg veed ei —

Magleby.

Hør driv nu ei med mig Gjæk,
Naa forklar nu — og siig hvor Du skjult dem har.

Marie.

O! jeg stjælver —

B ed.

Nei, Elskede vær blot kjæk;
 Ved min Side Du Intet at frygte har;
 Nu jeg læser min Lykke i dine Træk;
 Nu er Skyerne svundne og Himlen klar.
 Her! Hr. Magleby, her!

Magleby.

Hvad, paa Taget de er!

Magnus.

Det var Ved —

Magleby.

Sa jeg hørte ham jo

Men det kom jo fra Luften —

Magnus.

Nei, Magleby, der —

Paa Altanen de staae begge To.

Magleby.

Du vanartige Barn! skammer Du Dig ikke ved
 at komme for din Faders Dine. Hvad skal Du inde
 paa Studentens Kammer, hvad?

Marie.

Jeg troede Hr. Magnus —

B ed.

Deres Datter har — —

Magleby.

Na ti stille Student! det ligner ikke Noget for
 en pæn, anstændig Pige at rende paa Tagene.

Femtende Scene.

Magnus. Magleby. Skræder Møller.

Møller.

Nei jeg tog ikke feil, jeg syntes nok det var Dem, der smuttede ind ad Døren —

Magnus.

Maa, nu bliver det Sidste værre end det Første. Der er Skræderen.

Møller.

Maa jeg spørge Dem, hvorfor De har faaet mig til at løbe med Liimstangen ud paa Nørrebro. Nu har jeg travet op og ned ad Kirkegaardsmuren i 3 Timer. — Er det en Maneer?

Bød.

Hr. Møller, jeg maa bede Dem undskyldte; Hr. Magnus kunde ikke betale Dem før, — men nu har han faaet Penge.

Magnus.

Penge? (tager Pengebrevet op af Lommen) ja — ja — men Gud bevares Hr. Bød, det er jo Deres Penge —

Bød.

Ja De ere til Deres Tjeneste, vær saa god at disponere over de 70 Rdl. De kan betale mig dem igjen efter Deres Leilighed.

Magnus.

Tak! Tak kjære unge Ven!

Magleby.

Hvad Fanden, har saadan en Studenterpjalt
Penge at laane Folk.

Møller.

Hr. Ved! oh Hr. Magleby, Hr. Ved er en meget
agtværdig ung Mand, som betaler sin Regning punkt-
lig hvert Nyskaar.

Magleby.

Saa! ih da troede jeg s'gu han var en Flab maa
jeg sige. Han har rendt paa Taget som en Kat og
miauet for min Datter — det ligner dog ikke Noget.

Møller.

Om ja, jeg maa dog sige Dem, jeg har syet for
Familien i flere Aar — meget agtværdig Familie —

Magleby.

Hør! Hvem er han en Søn af?

Møller.

Hans Fader eier en Mølle og en betydelig Land-
eiendomovre ved Randers.

Magleby.

Naa! ja saa — — ja det er rigtig et ganske
pænt Menneſſe at ſee til.

Møller.

Meget net ung Mand.

Magleby.

Ja hør Student! De skal ikke tage det saa nøie med hvad jeg sagde før — jeg er noget hidsig af mig. De er jo en honet Mand's Søn. Vil De følge Marie herind paa første Sal, saa kunne vi jo endda blive enige.

Magnus.

Gratulerer, gratulerer —

Slutningsang.

Mel.: Lied der Hirtinn af C. M. Weber.

Magleby.

Ja Hr. Ved, De faaer min Datter,
De er jo en flink Person.

Magnus.

Hos en Marchandiser batter
Godt en Skræders Protection,
Ja hvad enten
Det gaaer op, hvad eller ned,
Lykken følger dog Studenten,
Han har Held i Kjærlighed.

Alle.

Lykken følger dog Studenten,
Han har Held i Kjærlighed.

Bed.

Vi paa Taget maatte stige.

Marie.

(til Publicum.)

De paa Volden har os seet,
Hvad mon Folk om os vil sige,
Mon af os de nu har leet?

Bed.

Dog Moral er
I vort Spil — jeg vift det veed:

Møller.

Naar Jer Skræder I betaler
Har I Held i Kjærlighed.

Alle.

Naar sin Skræder man betaler,
Har man Held i Kjærlighed.

(Tæppet falder.)

Efterladte Skrifter

af

Chr. Molt Wengel.

(Fors. til „Cousine Lotte“ og „Mader“.)

II.

En Tale,

Lystspil med Sang i to Akter.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1860.

Österreichischer

Österr. Allg. Anzeiger

En Falt

Verlag von J. G. Neumann, Neudamm

Verlag

Verlag

Verlag

1861

En Tale,

Lystspil med Sang i to Akter.

(Opført første Gang paa Folketheatret d. 5te December 1858).

Personerne.

Ovist, Agent og Kjøbmand i Skjelsfør.

Lise, hans Datter.

Mette, Tjenestepige hos Agenten.

Adas Kløvested, Landsoldat.

Krone, Procurator.

Friedel, Skorsteensfeier.

Salling, Farver.

Mortensen, Kjøbmand.

Madame Mortensen.

August Branth, Forvalter, hendes Søstersøn.

Peter, Opvarter.

Soldater, Borgere, Bønder o. s. v.

} Borgere i Skjelsfør.

Handlingen foregaaer i Skjelsfør ved Troppernes Hjemkomst 1851.

Første Akt.

Første Scene.

Skuepladsen forestiller et gammeldags Bærelse hos Agenten; tvende Døre i Baggrunden. Til venstre en Dør ind til en Alkove.

Mette. Mads.

(Mette kjenner Kaffe; over en Stol hænger en sort Klædning, som hun under Samtalen bærster).

Mette.

Trokenen sagde, jeg ikke maatte lade Dig gaae ud uden Du fik Kaffe.

Mads.

Naa!

Mette (rækker den).

Bær saa god.

Mads.

Mange Tak!

Mette

(seer ud af Vinduet).

Det kan nok hænde sig, der bliver Stads i Skjælsfær idag. Man skulde troe at det var Kongen,

der skulde komme, og saa er det kun Soldaterne. Men det forstaaer sig, de have jo været i Krigen og døiet Ondt. Og de gjøre jo Stads af dem alle andre Steder, hvor de komme frem, hvorfor skulde vi da ikke gjøre det. — See! der er En, der render med et Flag. Jøsses! han løb ind til Mortensens; mon det skulde være til dem? (luffer Vinduet). Hør, hvorfor er Du kommen førend alle de Andre?

Mads.

Jo, det voldede det, at jeg er en af Foureer-skytterne. De skal alstillens være forud og bestille Qvarteer til de Andre.

Mette.

Ja, nu har I det bedre end da I laae ovre og sloges med Tydskken. Har Du døiet meget Ondt?

Mads.

Ja sommetider var det haardt nok, men jeg er dog ellers sluppen ganske godt.

Mette.

Der var eengang de sagde, at I hverken havde Strømper eller Sko, og de sendte saameget derover til Als, baade Fødevarer og Andet; da sendte jeg 3 Par Strømper, jeg havde strikket. Du har vel ikke hørt noget til, hvem der har faaet de.

Mads.

Nei; jeg troer da ikke de ere komne til min Bataillon.

Mette.

Nei det vil jeg nok tro. De har sagtens ladet nogle Tydsfere rende med dem.

Mads.

Ja, det kan godt være mulig. (Sætter Koppen). Ja saa siger jeg saa mange Tak. Her har jeg faaet en Cigar af Svenden ude i Boutikken, saa troer jeg, jeg vil ud at spadserere lidt.

Mette

(stænder en Svovlstift).

Ja der er Stads nok at see paa idag.

Mads.

Tak, Farvel.

Mette.

Farvel.

(Mads ud.)

Anden Scene.

Mette. Agenten. Lise.

Agenten.

Nei hør veed Du hvad Lise, jeg mener dog, at her, hvor jeg er hjemme, kan jeg godt modtage dem i Frakke. Naar man er ordentlig og anstændig klædt, behøver man da ikke at være pyntet som til Bryllup eller Begravelse.

Lise.

Du maa virkelig være festlig klædt. Huff paa, at Du er i Comiteen. Mette har børstet dine sorte

klæder, og jeg har strøget din hvide Vest. Vi skulle lægge det altsammen ind i Contoiret, saa har Du det paa rede Haand.

Agenten.

Naa ja, naar jeg skal i Kjølen, saa faaer det jo være, men disse Buxer —

Lise.

Nei, Du maa tage de sorte paa, og din sorte Hat.

Agenten.

Min sorte Hat! den har jeg jo ikke havt paa, siden jeg fulgte den gamle Oberst til Jorden, og det er snart 3 Aar siden. Na Mette, tag mig den sorte Hat. Den maa være der, et Sted inde i Alkoven.

Mette

(Henter en gammel Hat).

Den seer fæl ud.

Lise (leende).

Nei, den kan Du rigtignok ikke bruge, saa kommer Du til at hjælpe Dig med den graa.

Mette.

Naar jeg maatte raade Agenten, synes jeg Agenten skulde tage denne her (tager en gammel trefantet Hat ud af Alkoven). Det er dog ligegodt den pæneste.

Agenten (tager Hatten).

Du siger Noget. Det er s'gu dog en kjon Hat. Jeg har kun havt den paa nogle faa Gange, fordi

jeg blev Agent og tog Afsked fra Borgercorpsjet, —
kunde det ikke gaae an Lise?

Lise.

Nei Fader, hvor kan Du troe —

Agenten.

Jeg skal jo staae frem og byde dem velkommen.
Jeg kunde jo bare staae saaledes med den under Armen,
medens jeg taler — —

Lise.

Taler! Gud! skal Du holde Tale?

Agenten.

Jeg — nei, — ja. Det vil sige, jeg veed jo
ikke, naar de Andre absolut ville have mig dertil —
forstaaer sig — da jeg er i Comiteen — er jeg jo
nødt til —

Lise.

Nei, det er Du paa ingen Maade, Fader. Du
veed jo dog, at Du ikke kommer godt derfra.

Agenten.

Ja, hm! jeg har ingen Dvælse — men —

Lise.

Erindrer Du, da Du vilde udbringe Damernes
Skaal paa Klubballet.

Agenten.

Na ja vist gjør jeg. Der var saadan en Støi
og Hede.

Lise.

Og ved Fugleskydningen, da Du vilde holde Tale til Amtmanden. — Da lovede Du mig dog, det skulde blive sidste Gang.

Agenten.

Savist saa, ja, jeg vil jo heller ikke, — naar jeg bare kan blive fri. Men vil Du sige mig, hvem skal tale?

Lise.

Na det kan jo Præsten, eller Borgemeesteren, eller — Forvalter Branth f. Ex.

Mette.

Den Tydsker, det var nok ikke værdt at lade ham snakke.

Lise.

Han er jo slet ingen Tydsker.

Mette.

Ja, da er han da hos den tydske Forpagter, og de sige da, at den Ene er ligesaa god som den Anden.

Agenten.

Nei! tale ved denne Leilighed bør dog en af Borgerne. Borgerne, seer Du, er Kjøbstadens Mark og Been. — Hm — og — hvad denne Branth angaaer, da er jeg nær ved at troe med Mette, at der ikke er Noget ved den Tyr.

Lise.

Hvor kan Du sige det? Det er fra den Gang Du blev afbrudt i din Tale til Amtmanden, fordi Forpagterens Hund gav sig til at gjøe, det kunde Hr. Branth da ikke gjøre ved.

Agenten.

Jo, han havde taget den glubste Jagthund med alene for at chikanere mig.

Mette.

Ja, han og Forpagteren og Hunden, de ere nok ligegode alle Tre.

Lise.

Ja, Du troer vel, de ere Tydsfere alle Tre.

Mette.

Det ligner da ikke noget, at lokke Hunden til at gjøe, medens Agenten han snakkede.

Lise.

Det har Hr. Branth aldrig gjort.

Agenten.

Ja, lad nu det være godt. Jeg hnder ikke den Herre, og han veed ogsaa, at han ikke er mig velkommen.

Lise (affides).

Ja, det har jeg nok mærket.

Agenten.

Jeg troer ikke, han har havt sine Fodder her de sidste to Maaneder, og han man ogsaa helst blive borte.

Mette.

Der kommer han!

Lise.

Branth, virkelig!

Agenten.

Hvad! hvad Pokker vil han her — og netop idag, det er meget ubeleiligt.

(Mette tager Agentens Klæder og gaaer ud med dem af den ene Dør.
Branth ind ad den anden).

Credie Scene.

Agenten. Lise. Branth.

Agenten.

See god Dag Hr. Branth, hvad tør jeg tilskrive
Gren —

Branth.

Jeg skulde vist ikke besvære Dem med mit Besøg
Hr. Agent en Dag, da jeg veed De er saa beskæf-
tiget —

Agenten.

Ja, jeg har rigtignok en heel Deel at gjøre idag —

Branth.

— Men jeg har et Brev til Agenten, som jeg
har paataget mig egenhændig at aflevere. Jeg var

imorges i Udby Skov med Folkene fra Gaarden for at skaffe Grønt tilveie til Festen, og da jeg reed igjennem Sennerup, talte jeg med Pastor Caspersen, som bad mig snarest mulig levere Dem dette Brev (rækker Agenten et Brev).

Agenten (formildet).

Ah! fra min gamle Ven Pastor Caspersen, Tak; ja jeg har ventet det Brev med Længsel. Tak, der har De ret gjort mig en stor Tjeneste.

Branth.

Det skal altid glæde mig, naar jeg kan være Agenten til nogen Nytte.

Lise (affødes).

Gud! det er vist Talen!

Agenten (aabner Brevet).

Det var mig meget — meget magtpaaliggende at faae dette Brev. Det er — aa! vær saa god at sidde ned — undskyld mig et Dieblit, — jeg — maa læse —

Branth.

Jeg beder Dem —

Agenten.

Undskyld.

(Gaaer ud).

Fjerde Scene.

Branth. Lise,

(der taktfuld har fulgt Agenten med Vinene, samler sig sammen).

Lise.

Vi maae prise os lykkelige over dog engang igjen at faae Dem at see, Hr. Branth.

Branth.

O! naar De vidste Frøken, hvor jeg har længtes efter —

Lise.

Ja, man maatte give Dem en Commission med, — for at faae Dem til atter at træde over vor Tærffel.

Branth.

De veed dog sikkert, at jeg har været saa uheldig, at pådrage mig Deres Faders uvillie.

Lise.

Ja, men det var heller ikke net af Dem, at holde Dem lystig over at han kom galt fra den Tale, han vilde holde.

Branth.

Jeg, Frøken! det har jeg virkelig aldrig gjort.

Lise.

Jo, det siger man. Og det er ikke det Eneste; man siger ogsaa, at De er en Tydsker.

Branth.

En Tydsker! ja jeg veed det nok. Forpagter Smith er tydsk af Fødsel, men har været bosat her i Egnen over 20 Aar før Krigen brød ud. Han er mig bekendt som en hæderlig, retscaffen Mand. Og fordi jeg nu ikke har villet forlade hans Tjeneste, og fordi jeg stundom har taget ham i Forsvar mod Angreb, som ikke have nogen anden Begrundelse end den, at han er født i Holsteen, tillægger man ogsaa mig tydske Sympathier. Men jeg er overbevist om, at De dømmer retfærdigere.

Lise.

Ja, det maa De ikke være saa vis paa, og jeg raader Dem til ikke at forsømme nogen Leilighed til at overtyde os om, at De er en god Patriot, og fremfor alt, vor gamle Mette.

Branth (leende).

Mette! ja hun er en Autoritet her i Huset.

Lise.

Ja, og hun er haardnakket.

Branth.

Jeg vil langt heller lade Mette og alle Andre beholde deres Tro, naar kun ikke De vil dele den, — naar jeg tør haabe, at De, Frøken Lise! vil forsvare mig, naar jeg bliver angrebet.

Lise.

Stol ikke for trygt derpaa. Idag har jeg nu slet ikke Tid til at tage Dem i Forsvar. Jeg har saa grueligt travlt med at binde Krands, som jeg vil behænge vort gamle Huus med, at det kan see lidt festligt ud. Jeg har plyndret hele Haven, men der er saa lidt Grønt.

Branth.

Grønt, jeg har kjørt to Vogne fulde af Gran og Bedbende hen til Pladsen, hvor de dække Bordene, til min Tante; hun maa komme Dem til Hjælp med Noget af sin Overflødighed.

Lise.

Kan hun ogsaa undvære Noget?

Branth.

Jeg iler strax derud og bringer Dem Alt hvad De behøver.

Lise.

Virkelig! Tak det var deiligt.

Branth.

Om et Dvarteer er jeg tilbage med et heelt Væs.
(Løber ud, men støder i Døren paa Mette, saa hun taber den trefante Hat, hun har i Haanden).

Mette.

Naada! det ligner da ikke Noget at løbe paa Fødder.

Branth (overgiver).

Det ligner en Tydsfer, gamle Mette.

(Gaar ud).

Femte Scene.

Lise. Mette. Senere Agenten.

Mette.

Ja, det kan nok hælde sig. Der ligger nu Hatten, som jeg havde faaet den røde Tjer i og heget saa pænt.

Lise.

Ja, det gjør ikke noget. Tag den bare op og læg den ind i Alkoven.

Mette

(tager Hatten op og seer paa den).

Ja, men jeg synes dog ligegodt, at det er en pæn Hat, og at Agenten skulde tage den paa.

Lise.

Snak, det gaaer ikke an. Det er slet ikke værdt, han faaer den at see; læg den her ind. (Lukker Døren til Alkoven op).

Mette.

— Ja for saadan en Hat, naar der er sat en Tjer i hende — see! det ligner dog Noget.

Lise.

Det forstaaer Du Dig ikke paa.

Mette.

Nei, det kan godt være muligt. (Hun lægger Hatten ind i Alkoven og er tilligemed Lise skjult bag Døren da Agenten kommer ind).

Agenten

(seer sig om i Døren, og da han Ingen seer, læser han af Papiret, som han holder i Haanden:)

„Sjællands grønnende Enge række de skovklædte Arme“ — række de skovklædte Arme — det er smukt! „mod Eder og sige“ — — (opbager Mette) Mette!

Lise.

Men Fader!

Agenten.

hm, Lise, er Du ogsaa der, jeg vidste ikke at —

Lise.

Fader! saa skal Du dog holde Tale. Du lovede mig dog —

Mette.

Jeg synes da det var meget pænt, hvad Agenten læste op.

Lise.

Det kan Du jo ikke dømme om.

Mette.

Nei, det kan godt være.

(Gaaer ud).

Agenten.

Sa seer Du, hm — Tale! nei, det er blot det Brev fra min gamle Ven Pastor Caspersen, som Branth bragte, — hm — er han allerede gaaet? han, Branth?

Lise (indsnigende).

Ja han er. Men hør Fader, det var dog ikke værdt, Du holdt den Tale, for —

Agenten.

Snak Barn! Hm, det er kun saadan nogle orienterende Tanker, for det Tilfælde jeg skulde blive valgt til at udtale, tolke, forstaaer Du — de Følelser, som besjæle mig, — saa maa jeg jo være lidt forberedt.

Sjette Scene.

De Forrige. Madam Mortensen.

Mel. Endelig revneb' de hængende Skyer. (Vejse.)

Madam Mortensen.

Bedste Agent! see god Dag Frøken Dvift!
 Puh! ja her
 De mig seer,
 Træt og forrendt, det er vist.
 Saadan en Tummel og Travlhed og Mas,
 Saadan en Pynten med Blomster og Stads.
 Mændene støie og Hundene gjør;
 Jeg er varm. (Puster).
 Saadan Varm
 Aldrig man saae i Skjelsfør.

2.

Agenten.

Kom dog —

Madam Mortensen.

Nei Gud!

Agenten.

Kom og sæt Dem og vent.

Madam Mortensen.

Sidde ned,
 Have Fred,
 Gud! nei, min bedste Agent!
 Ude i Lunden, der dække de Bord;
 Seg maa derud, — en Beværtning saa stor!
 Alting de mangle og Bud er der sendt,
 Glas og Fad, —
 Og saa Mad,
 Tænk! til et heelt Regiment.

3.

Seg paa min Bei vilde titte herind —
 (til Lise, der bringer en Stol).

Kjære Ven,
 Strax igjen
 Løber jeg lig'som en Vind,
 Seg skal ha'e Pigerne inderercept,
 — Og jeg skal ha'e mine Vindver poleert —
 Og vores Talerstol, Kjære!
 (griber Agenten i Armen).

Agenten.

Savel?

Madam Mortensen.

Maa De see!
 — Min Ibee;
 Den decorerer sig selv.

Ja, Talerstolen bliver ved Gud kjøn, det tør jeg
 nok sige. Vil De see, jeg har hele Lommen fuld af

Dannebrogssløiser, jeg skal ud at heste paa den. Men hør, hvem skal holde Taleren, det var egentlig det, jeg vilde snakke lidt om, for der hør dog en af Borgerne sige nogle Ord.

Agenten.

Sm, ja det er ogsaa min Mening.

Lise.

Det er saa vanskeligt. Der er saa saa, som have Dvælselse og kunne det.

Madam Mortensen.

Jo veed De hvad! Mortensen han kan.

Lise.

Nei virkelig! Naar Hr. Mortensen vilde paatage sig det — —

Agenten.

Ja — nu faae vi see. Comiteen skal jo have Møde i Formiddag, saa vil det blive afgjort.

Madam Mortensen.

Ja, jeg veed det nok. De kan ikke tænke Dem, saadan en Røst Mortensen har, naar han først tager paa. De skulde hørt ham ved hans Broders Sølvbryllup, der talte han virkelig saa smukt.

Agenten (assides).

hun vil absolut have sin stakkels Mand til at tale. — (Gøit). Til daglig taler han ikke meget.

Madam Mortensen.

Nei! man skulde saamænd aldrig see ham an til, at han havde saadanne Talegaver.

Agenten.

Sm, ja nu faae vi see.

Lise.

Naar han bare vilde —

Madam Mortensen.

Om Mortensen vil! ja det kan De troe han vil. Og hvorfor skulde han ikke det — ved saadan en Leilighed. Gud! var det mig, jeg vilde sige: Gud! — ja saameget. — Men jeg har virkelig ikke Tid, jeg maa ud til Festpladsen. Farvel kjære Frøken Lise, Farvel Hr. Agent, — ja som sagt, huff paa, Mortensen kan tale.

(Gaaer ud).

Syvende Scene.

De Forrige uden Madam Mortensen, senere Mette.

Lise.

Hør Fader! det var jo det allerbedste, om vi kunde faae Mortensen til at holde Talen, saa slap Du.

Agenten.

Ja — ja, det vil jeg dog ikke sige. Mortensen er ikke den Mand, som, — men det er nu Noget, Du ikke forstaaer Dig paa, Barn.

(Mette stifter Hovedet ind af Døren).

Mette.

Jeg skulde bede Agenten komme ud til ham, den tydske Lømrer, som laver Væpporten, han skulde tale med Dem.

Agenten.

Naa ja! saa maa jeg derud. Hør Mette, spring hen til Catecheten og hils ham fra mig af og siig, om han ikke kunde laane Agenten en halv Snees Dreng af Borgereskolen til at luge Græsset af mit Fortoug. Jeg skal nok give dem en Fjirsfilling for det, kan Du siige.

Mette.

Jo!

(Gaaer ud).

Ottende Scene.

De Forrige. Branth og Mads ind med en stor Kuro med Grønt.

Branth.

Tak Landsmand! saaledes, denne Bei, Tak!

(Mads gaaer ud).

Ah! Hr. Agenten!

Agenten.

Naa, der har vi Dem igjen —

Lise.

Gud! Tak Hr. Branth, — Hr. Branth er saa god at skaffe mig alt dette Grønt. — Og De maatte selv have Uleilighed med at bære det.

Branth.

Ja, alle Hænder ere beskæftigede idag. Min Tante lægger Beslag paa alle de Tjenestefolk, der komme hende nær. Heldigviis fik jeg fat paa den skikkelige Landsoldat.

Agenten.

Kom dog, sæt Dem lidt ned —

Mette

(Nikker atter Hovedet ind af Døren).

Jeg skulde spørge, om Agenten saa kom?

Agenten.

Naa det er s'gu sandt, det havde jeg nær glemt. Nu kommer jeg. Det er en Skam, jeg maa atter forlade Dem, men de har havt Bud efter mig et Par Gange, det er — Puh! (tørre Sveden af sig) Uerreporten.
(Gaaer ud).

Niende Scene.

Lise. Branth.

Lise.

De har ret gjort mig en stor Glæde Hr. Branth. Nu kan jeg faae pyntet vort gamle, skjæve Huus. Hvor De ogsaa har gjort Dem Uleilighed for min Skyld.

Branth.

Det gjør jeg saa gjerne Frøken Lise, naar jeg kan vise Dem en Tjeneste — —

Lise.

Naar jeg turde bede Dem om en Tjeneste, — —
saa var der en Ting, en Bøn, som — —

Branth.

Tal, jeg beder Dem. Er det mig muligt, vil
det være mig den største Glæde at opfylde den.

Lise.

Der skal holdes en Festtale til Soldaterne idag,
vil De ikke nok holde den?

Branth (leende).

Jeg! nei, det gaaer paa ingen Maade an.

Lise.

Men hvorfor ikke? De kunde saa godt.

Branth.

Nei, Frøken Lise. Der er slet ikke Spørgsmaal,
om jeg kan eller ikke. Jeg er ikke Medlem af Comiteen,
jeg er ikke Borger i Byen, det vilde ansees som en
stor Anmasselse, om jeg vilde tale paa Kjøbstadens Vegne.

Lise.

De burde gjøre det alligevel, for De er Skyld i
min Sorg. Veed De hvad det Brev indeholdt, som
De bragte Fader fra Pastor Caspersen?

Branth.

Nei, hvor skulde jeg —

Lise.

Det var bestemt en Tale.

Branth.

En Tale! jeg havde et ganske lignende Brev fra ham til min Onkel, Kjøbmand Mortensen, saa var det maaskee ogsaa en Tale?

Lise.

Sa, det veed jeg ikke; men jeg er saa skrækkelig angst for at Fader, om han kommer til at tale, ikke skal komme godt fra det.

Branth.

Men kan De ikke faae Deres Fader overtalt til at lade det være.

Lise.

Nei, (rytter paa Hovedet) det har jeg ikke meget Haab om. Men De maa hjælpe mig at forhindre det. —
— Deres Onkel —

Branth.

Min stakkels Onkel troer jeg ikke har megen lyst til at paatage sig det Hverv. Men min Tante vil absolut at han skal producere sig som Taler. Hun intriguerer forfærdeligt for at see sit Onske opfyldt.

Lise.

Hr. Mortensen kan maaskee ogsaa stille sig godt derved.

Branth.

Det troer jeg ikke. Men der er ingen anden Udvei; jeg kommer til at opoffre min Onkel og slutte Alliance med min Tante, det er den eneste Maade, jeg kan være Dem nyttig paa.

Lise.

Jeg havde nu tænkt mig, at De, bedre end nogen Anden, kunde byde Soldaterne velkommen. Og jeg veed ikke, hvoraf det kommer, men jeg synes slet ikke, jeg vilde have nogen Frygt for Dem, saaledes som for Fader.

Branth.

De har mere Tillid til mig, end jeg fortjener, Frøken Lise, jeg mangler selv Mod til at udtrykke mine Følelser, og Ordet svigter mig ofte, naar jeg ret ønskede at have det til min Raadighed.

Mel. Hr. Oluf han rider.

Naar Manden ei vover paa Lykken at troe,
Men Tvivl med Haab i Hjertet har Bo,
Hans Læbe er stum. O! siig, tør han tale?

2.

Med bankende Hjerte, med blussende Kind
I Pigens Die han stirrer sig blind;
Men Læben er stum. O! siig, tør han tale?

Lise.

Ja, naar han har lyttet til Dnsket, hun har,
 Og lettet den Sorg, hendes Hjerte har,
 Saa troer jeg — (standser undseelig)

Branth.

Nuvel!

Lise (sagte).

— Nok, at han tør tale.

(Gaaer ud til venstre).

Branth.

(Seer et Dieblis efter hende, kaster et Kys efter hende).

Den søde Pige! (Gler glad ud af Døren i Baggrunden).

Tiende Scene.

(Bærelse paa Giestgiverstedet, to Døre i Baggrunden gaar ind til
 Billardstuen).

Krone (ind), strax efter Peter.

Krone.

Hei! Opvarter! Peter! hvor Fanden ere de henne
 idag. Peter!

(Peter kommer).

Du er nok ogsaa ude at bygge Vreport og gjøre
 Caprioler for Soldaterne istedetfor at passe Gjesterne!
 hvad?

Peter.

Jeg var bare udenfor Døren, for at see paa den
 store Dannebrogssfane, Madam Mortensen lader hæn-
 ge ud af sin Skorsteen.

Krone.

Ja, de ere ligestore Narre allesammen. Lad mig faae en Cognac. Ha, det er nogle fede Mifler; de kunne gjøre saa mange Anstalter de ville, de prostituere sig dog.

Peter.

Skal De ikke med i Directionen, Hr. Krone?

Krone.

Rager det Dig? (drifter). Nei, jeg siger Tak, det skal vi nok ikke have Noget af.

Peter.

Det er da løierligt; De pleier jo ellers altid at være Directeur, baade ved Fugleskydningen og Skovballerne.

Krone (affides).

Hm! endogsaa Tjenestefolkene lægge Mærke til, at de have forbigaaet mig. Det er en Forhaanelse, men de skulle komme til at fortryde det.

Ellevte Scene.

Branth. Krone.

Branth.

God Dag, Hr. Krone! hvorledes staaer det sig?

Krone.

Na Tak! saamænd; De er da vel ikke en af Directeurerne for Festen?

Branth.

Nei, hvad tænker De paa? jeg, som ikke engang hører til Communen.

Krone.

Ja, veed De hvad, det gratulerer jeg Dem til, for det bliver dog ikke Andet end en storartet Prostitution. Vi skulle slaae os op, — vi skulle gjøre det samme som Kjøbenhavnerne. Jo, det bliver en rar Forestilling. Der lave de en Comitee af fire gamle Skatteborgere, som ikke have mere Begreb om at arrangere, end min graa Hat.

Branth.

Ja, om Festen ikke bliver ganske vellykket, maa man tage Villien for Evnen.

Krone.

Naar saa Agenten holder Velkomsttalen og som sædvanlig gaaer fra det, inden han kommer halvveis, saa kan man rigtignok sige, det er en Fest, Byen har Være af.

Branth (affides).

Om! der er jeg istand til at faae en Allieret. (Høit) Opvarter! To Glas Portviin! De drikker vel nok et lille Glas Portviin, Hr. Krone?

Krone.

Ja Tak! Jeg nyder ellers aldrig Spiritus om Formiddagen.

Branth.

Jeg er ganske enig med Dem deri, at det var beklageligt, om Agent Øvst skulde komme til at holde Fæsttalen.

Krone.

Ja, det er splittergalt, ligesom alt det Øvrige.

Peter.

Vil De have Portvinen ind i Billardstuen?

Krone.

Nei, vi ville have den her.

Peter.

Samen dette Værelse er Directionsværelset. Og naar Directionen samles om lidt, saa skulde Stuen være ryddelig.

Krone.

Ere vi da til Urth, hvad, Hoved!

Peter.

Nei, men Stuen skulde være tom, mener jeg.

Krone.

Na! Comiteen fylder s'gu ikke saa meget, saa mandstærk den er.

Branth.

Sæt kun Glassene her. Det er vel tidsnok at gaae, naar Directionen kommer.

Krone.

Ja, det mener jeg med.

Branth.

Kunde man — Belgaaende! — Kunde man paa en eller anden Maade bidrage til, at Agent Øvst ikke kom til at optræde som Taler, — saa —

Krone.

Agenten! hm! Jeg vil sige Dem det reent ud, Branth, fordi De er min Ven. Jeg føler mig krænkede over, at man har forbigaaet mig ved Valget af den Comitee. Nu har jeg været her i Communen i 18 Aar, og i den Tid været i alle de Comiteer, der have eksisteret; jeg har haft Sjou nok for dem, for Afsyler og Bazarer og Vandlidte og Brandlidte, til Fugleskydninger, Skiveskydninger, Kanefarter og Skovbatter, — men nu, denne Gang, da der er noget mere end Almindeligt paafærde, — nu er jeg ikke god nok til at være med. Og jeg er vis paa, det er Agenten, jeg kan takke derfor. Død og Pine! saadan en Rangs-person! Nei, han skal ikke blive Ordfører for Comiteen; det skal jeg dog sætte en Pind for.

Branth.

Hvordan vil De forhindre det?

Krone.

Na, det er let nok; de have i Grunden Allesammen Øyst til at være den Første og holde Taler, naar de bare turde. Jeg kender mine Folk. Agenten vil nok tale, men han vil opfordres dertil. Kan man

bringe det dertil, at en af de Andre tilbyder sig selv, kan han ikke være bekjendt andet end at modtage Tilbudet.

Branth (affides).

Affurat samme Beregning som min Tante; Folf i en lille Kjøbstad kjende hinanden.

Krone.

Det kan ikke falde vanskeligt. Der er nu Deres Onkel, — jeg er vis paa, at han gaaer med en Tale i Kommen; saa er der Skorsteensfeieren — naa! naar man taler om Solen, saa skinner den.

Colvte Scene.

Skorsteensfeier Friedel. De Forrige.

Krone.

Goddag Friedel! naa, De skal vel holde Velkomsttalen til Tropperne.

Friedel.

Serviteur! Serviteur! mine Herrer! ja jeg har den Ehre at høre til den Udskud, som repræsenterer den Stad. Aber die Rede halter jeg doch wohl ikke.

Krone.

Hvorfor det?

Friedel.

Hr. Krone! jeg har spist — danst Brød i 26 Aar, und jeg er derover bleven so danst, so danst,

som nogen Mand, der er født i Mecklenburg. Danmark har født mig up, Danmark er bleven mit Heimath. Jeg taler danst Sprog, aber Dialecten, Hr. Krone!

Krone

(Affides til Branth).

Ja, det er en god Mundfuld Danst han taler. (Hoit). Na! Dialecten det er da det Mindste af det.

Friedel.

Jeg skulde meget have Lyt til at udtale mine Felelser, til at vise for den Stad, som er bleven mig til Fødestavn, de Fornemmelser, som fylde und befeeler mig, — aber Dialecten, Hr. Krone!

Krone.

Ja, som sagt, Dialecten er i'gu det Mindste af det. Naa! der have vi nok Comiteen.

Trettende Scene.

De Forrige. Agent Dvigt. Farver Salling. Kjøbmand Mortensen.

Mel. Fredmanns Sanger Nr. 50.

Krone.

Samlet vi skue hele Dvartetten, —

Agenten.

Ei see god Morgen —

Salling.

Goddag!

Friedel.

Serviteur!

Tjener! —

Agenten.

Hr. Friedel! De er paa Pletten.

Friedel.

Seg er præcis.

Agenten.

Som sig hør og hør.

Naa skal vi saa ta'e fat,

Begynde vor Debat.

Krone.

Hvad staaer Du der og maaber Peter! skynd Dig tag og
sæt en

Stol til Agenten, Præses i Retten.

:: Raadet samles, Held Dig, Skjælsfør! ::

2.

Branth.

Rom, vi vil gaae —

Krone.

Nei, Branth! lad os vente.

Branth.

Pladsen, Hr. Krone! vi vige dog hør.

Krone.

Na, hvorfor det — det var som vi rendte, —

Og deres Præk vi dog høre vel tør.

Agenten.

Sa, lad os saa ta'e fat,

Begynde vor Debat.

Krone.

Han hos sin Skorsteensfeier og sin Farver Raad vil hente,
Det har Couleur, Agentens Regimente!
:|: Raadet samles, Held Dig, Skjelsfør! :|:

Branth! skulle vi spille en à la guerre, — hvis
ellers ikke Comiteen bliver forstyrret derved i sine vigtige
Forhandlinger. Peter! flyt vore Barer ind i
Billardstuen.

Peter.

Ja, (viser de tomme Glas) Hr. Krone! De har nok
selv flyttet Deres Barer.

Krone.

Sladder! jeg mener, Du skal flytte Glasene og
fylde dem igjen.

Peter.

Jo, Hr. Krone!

(Krone og Branth gaar ud i Baggrunden).

Fjortende Scene.

Agenten. Mortensen. Friedel. Salling.

Salling.

Procuratoren er nok bleven vred, fordi han ikke
er kommen med i Comiteen.

Agenten.

Ja! Men De veed, mine Herrer! at, uagtet vi
ikke kunne frakjende ham Dygtighed og Routine, saa

har den Omstændighed, at han ved en saadan Veilighed oftere nyder noget mere Spiritus end han kan taale, bevæget os til at forbigaae ham, da vi valgte os — da man valgte os til Festsomiteen. Hvad der forøvrigt er slemt nok, da han er yderst ubehagelig at have imod sig.

Salling.

Ja, han bliver saa malicieus.

Friedel.

Der Procurator ist en gefährlich Mand, wenn han bliver vred.

(Rabalder paa Døren).

Krone

(stifter Hovedet ind).

Somiteen bliver da ikke forskrækket, — det var blot mig, der sprængte en Bal.

(Forvinder).

Agenten.

Naa, mine Herrer! Lad os nu tænke paa vor Fest; vi skulde nu træffe den endelige Aftale om, hvordan det skulde være.

Salling.

Ja! hvordan det skulde være — —

Agenten.

Er der Noget af dem, der har noget Forslag?

(Pause).

Hvad mener De, Salling?

Salling.

Ja — i 1828, da Kong Frederik den Sjette var her; da var her ogsaa Wreppert, og der var tolv hvide Jomfruer med grønne Livbelter og grønne Grene i Hænderne, som sang en Visse til ham.

Agenten.

Ja! det var nu dengang.

Salling.

Ja! Din Kone, Mortensen! var een af de hvide Jomfruer. Men det var nu dengang.

Krone

(stikker Hovedet ind).

Skipper Faurholms Dannebrogsslag, som din Kone har laant, Mortensen! til at stifte ud af Eders Skorsteen, bliver slemt tilraffet af Røg; — mig kan det forresten være det samme. (ud).

Agenten.

Hm! Hm! Ja, vi maatte jo nærmest beskæftige os med at træffe Aftale om, hvorledes Modtagelsen skal være. See Byens Foresatte ville jo ønske Soldaterne velkomne ved Wrepperten. Men det var dog vist passende, at en af Borgerne sagde nogle Ord.

Friedel.

Ja freilich, det er doch den Stad und die Bürger, som modtager und bewirther —

Galling.

1828, da Kongen var her, da var der ogsaa en af Borgerne, som holdt en Tale.

Agenten.

Spørgsmaalet bliver altsaa, hvem skal tale?

Krone

(stifter Hovedet ind).

Jeg synes Festsomiteen skulde sende et af sine Medlemmer ud at passe paa Folkene ved Trepporten. Naar skal den blive færdig? Om tre Timer have vi Tropperne, og der er s'gu langt frem. Er det Dig, der skal sørge for det, Mortensen! skulde Du gaae ud og bruge dine Talegaver ved Trepporten; de kunne kanskee nok undvære Dig i Comitteen saa længe.

Agenten.

Na! de blive vel nok færdige; det skulle vi nok sørge for.

Krone.

Ja, mig kan det være det Samme. Men jeg synes da ikke, de have nødig at tage det ilde op, at man giver dem et godt Raad. (Smækker Døren i).

Agenten.

Det er besværligt med det Menneſke, han bliver ved at forstyrre os.

Friedel.

Jeg foreslaaer, at vi tage up i den Comittee Hr. Krone, for at besänſtige ham.

Agenten.

Naar han blot ikke drikker sig fuld.

Salling.

Na, om han ogsaa faaer sig en Taar over Tørsten ved saadan en Leilighed, gjør det da ikke saa noie. 1828 var der saa mange, som vare fulde, og de sagde dog Allesammen, at det var gaaet meget pænt. Men hvem vil sige det til ham?

Agenten.

Det paatager jeg mig.

(Gaaer ud).

Salling.

Gud veed, om han vil være med.

Friedel.

Ja, det mener jeg doch nok.

Salling.

1828 var der ogsaa en Procurator med i Comiteen, og jeg kan huske, at han blev saa fuld som en Allise, — men der er han allerede.

Femtende Scene.

De Forrige. Agenten ind med Krone, senere Branth.

Krone (i Døren).

Ja, det skal De have Tak for Hr. Agent! for jeg vil slet ikke negte Dem, det krænkede mig, at see mig forbigaaet ved denne Leilighed. — Kom De kun med herind, Branth!

Agenten.

Hr. Krone er saa god at modtage vort Valg til at indtræde i Comiteen.

Krone.

Ja, det skal glæde mig, mine Herrer! om jeg kan være Dem til nogen Nytte, — og det troer jeg da nok jeg kan, for jeg har været med før. Hvad var det De var ved?

(Branth bliver i Baggrunden).

Agenten.

Vi talte om, hvorvidt det kunde være passende, om en af Borgerne henvendte nogle Ord til Soldaterne.

Krone.

Ja Gu' er det passende. Skulde Borgerne ikke byde Soldaterne velkomne i deres egen By?

Agenten.

Ja, det troer jeg ogsaa, vi vare enige om. Vi skulde blot have afgjort, hvem der skal holde Talen.

Salling.

Ja, hvem der skal holde Talen.

Mortensen

(Trømmer sig, som for at sige Noget; tager til Bryllommen).

Krone.

Hvem der skal holde Talen? Ih det skal Agenten, det er da ligefrem.

Branth (afside).

Den Forræder!

(stumt Spil med Mortensen).

(Mortensen føler til Bryllommen og vil atter sige Noget).

Friedel.

Aber — —

Krone

(sagte til Mortensen).

Ja, De faaer gjemme Deres Tale til en anden Gang. Og De, Friedel! De kan da ikke tænke paa at tale i vore bevægede Tider; — vi vide, De er danst — —

Friedel.

Ja jeg er danst, so danst — —

Krone.

Ja! men det veed Soldaterne ikke, — Dialecten —

Friedel.

Ah ja! Dialecten, Hr. Krone!

Krone.

Nei! Agenten skal tale. Er Agent Dvist ikke Formand i denne Comitee, er han ikke Borgerrepræsentant, har han ikke Skibe i Søen og sidder i en Handel, der ikke er Mage til her i Byen og som jeg troer, de kunne lede længe efter. Hvem Fanden skalde tale, naar han ikke skalde det?

Agenten.

Ja — naar De troer, De ikke kan faae nogen Bedre, skal jeg gjerne — —

Krone.

Nei saa Gu' kan vi ikke nei! Saa er det afgjort, Agenten holder Talen.

De Andre.

Ja, ja!

Branth (sagte).

Men De lovede mig jo — —

Krone (til Branth).

Ja, det gjorde jeg ogsaa. Men De maa selv betænke, naar saadan en Mand som Agenten viser mig den Artighed, at indbyde mig til at tiltræde Comiteen! — Jeg kunde s'gu ikke gjøre Andet. Det er jo desuden ligesedt, hvem der taler.

Branth.

Ja, Tak skal De have.

Krone.

Naa, lad os saa komme til at tage fat, for at Sagen kan gaae. Du, Mortensen! skal nu ikke tage Dig det nær, jeg før sagde om Ureporten; — naar man er galhovedet og ærgerlig, — saa kan man ikke regne det saa nøie. Jeg vil i Comiteens Navn anmode Hr. Forvalter Branth om, at være behjælpelig i den Retning; det er et Menneſſe med Smag —

Branth.

Aa!

Agenten.

Ja! vilde De være Deres Onkel lidt behjælpelig med at decorere; det kniber lidt for os, med at faae Uereporten færdig.

Branth.

Det skal jeg med Fornøielse.

Krone.

Naa, saa er det i Orden. Raadstuesalen er decoreret til Ballet iaften. Agenten gaaer hjem og skriver Talen. (Afsides). Jeg tør nok holde paa, at han har den iommen. (Mortensen og Agenten gjøre uvilkaarlig en Bægelse til Bryllommen). Vi Andre dele Forretningerne.

Nu man snart skal see,

Vor Comitee

Affairerne kan magte.

Nu ta'er hver sin Part,

Saa har det Art —

Saa gaaer det i en Fart.

Alle.

Saa gaaer det i en Fart.

Krone.

Kjøbmand Mortensen skal være Vagt
For vor Uereport med al dens Pragt.
Friedel!

Friedel.

Ja!

Krone.

forer for Musik og Sang,

(til Salling).

Mad og Punsch, det er vort Departement.

Gjentages
af Alle i
Gruppen
om Agenten.

{	Saa al Tvist er endt,
	Til Arbeid' vendt
	Nu Comiteen skilles,
	Og Talen holder vor Agent.

Sextende Scene.

Stuen hos Agenten; Lise beskæftiget med at binde Krandsse.

Mel. Mosgroede Tag. (Heise).

Kraft det nu gaaer, Krandsen er lang,
 Arbeidet lider saa let under Sang;
 Snart har jeg flettet de bølgende Ranker.
 Rankerne vexle som Vedbendens Blad,
 Lyse og mørke, saa følges de ad,
 Vilsom og snar er deres Gang.
 Krandsen er lang.

2.

Krigen er endt. Hjemad med Fred,
 Sublende Krigerne drage afsted.
 Mange dog blev paa den lynggroede Hede;
 Bærgtet det sank vel, da Haanden blev kold.
 Men deres Grav blev den skjærmende Vold
 For Danmarks Land, for Arnen fjern
 Staaer den som Værn.

3.

Fædrenehuus, trofaste Hjem!
 Smukt mellem Krandsene titter Du frem,
 Gjestfri Du vinker de støvede Skarer,

Siig, me'ns Du smykket i Høitidsdragt staaer:
 Venlige Hjerter bag Murene slaaer!
 Fædrenehuus, trofaste Hjem!
 Siig det til dem.

(Branth sees et Dieblit udenfor Binduet).

Jeg kan umulig blive færdig alene. Hvor bliver
 dog Mette af. Nu er hun vist igjen ude at see paa
 Uerporten. Jeg kommer nok selv til at hente hende,
 hvis jeg vil have nogen Nytte af hende.

(Gaaer ud).

Syttende Scene.

Branth forsigtig ind.

(Seer sig om). Det forekommer mig, jeg saae Frøken
 Lise gjennem Binduet; — hun er her ikke. Jeg maa
 dog fortælle hende, hvor uheldig jeg har været. Det
 var da ogsaa en fordømt Streg den Procurator spillede
 mig, ved saaledes at gaae over til Fjenden. Det vil
 blive en stor Sorg for Frøken Lise at erfare, at hendes
 Fader skal holde Festsalen; — men jeg vil dog hellere
 selv underrette hende derom, end at hun skal overraskes
 ved Budskabet. Hvad maa hun tænke om mig, hun
 satte Lid til min Bistand. Naar jeg blot kunde sige hende
 et Par Ord. Hun maa være gaaet ud af en af disse
 Døre. (Banker paa Alkovedøren, gaaer ind, strax tilbage). Det er
 nok ikke Andet end en Garderobe eller Alkove —
 (Gaaer over Scenen mod den anden Dør). — Jeg vilde nødig

træffe Agenten; hvad skal jeg give til Paaskud, at jeg
 atter gjør Visit; — det er tredie Gang idag —

Agenten (udenfor).

Hvad for Noget? Ureporten! ja, det kan jeg
 ikke tage mig af, — jeg har ikke Stunder. Gaa til
 Mortensen om det.

Branth (stanset).

Gid Pøtter havde det, der er han, jeg løber lige
 paa ham. — Han havde ikke Stunder, sagde han —
 maaskee gaaer han snart igjen. — Naar jeg kunde skjule
 mig et Dieblis — her!

(Gaa i Alkoven).

Agenten (tæt udenfor).

Hvad? Kan Mortensen ikke sige Noget, — ja saa
 maae I saae fat paa Forvalter Branth.

Branth (i Alkoven).

Bare han ikke selv saaer fat paa Forvalter Branth.

(Klemmer Døren til).

Attende Scene.

Agenten, strax efter Mette og Lise.

Agenten (ind).

De Satans Menneſker ville ogsaa lægge Alt paa
 mine Skuldre. Jeg maa dog ogsaa have lidt Fred og
 Ro til at lære min Tale.

(Læser op).

„Hil Eder! I Dannemænd! Landets tappræ
Sønner! velkommen til Sjølund's blomstrende
Strande, velkommen til Skjælsfør — Skjælsfør“ —

Branth (i Alfosen).

Taf Skjæbne! det kan blive langvarigt.

Agenten.

„I viste Mod og Manddom i det blodige
Slag, Maadehold i den berusende Seier, Taalmod
i det trange Bivouak“ — —

Branth.

Jeg kommer nok ogsaa til at beslutte mig paa
Taalmod i min trange Bivouak.

(Lise og Mette komme ind).

Agenten.

„Som Abraham fordum, da han vendte tilbage
fra Striden.“ — — Men hvad er nu det? Lise! I
kunne ikke være her, — jeg skal have No til at for-
berede mig paa min Tale. —

Lise.

Gud! er det sandt! og jeg, der stolede saa vist
paa — —

Agenten.

Hvad vilde Du sige? Hvad stolede Du paa?

Lise.

Na, jeg meente — jeg troede, at Hr. Mortensen
skulde — —

Agenten.

Mortensen! nei, det er han ikke Mand for.

Lise.

Men, Fader! — —

Agenten.

Ja, hvad skulde jeg gjøre. De vilde nu absolut, at jeg skal holde Talsen, — og — saa — maa jeg jo finde mig deri.

Lise.

Men kan det da ikke gjøres om?

Agenten.

Snik, Snak! (til Mette). Tag nu bare al Eders Stads med Eder og lad mig have No.

(Mette gaaer ud med nogle af Kurvene og vender tilbage igjen).

Lise.

Men, Fader! Du veed jo godt, at din Huskommelse slaaer Dig feil, at Du ikke godt kan — —

Agenten.

Ja vist! Derfor skal Du lade mig have No til at læse over.

Lise (affides).

Branth har ikke holdt sit Løfte; han veed ikke hvilken Sorg, han har gjort mig. (Høit). Fader! Dit Toilette, tænk paa den gruelige Hat, Du har.

Agenten.

Aa, den er s'gu' meget god. — Gaa nu.

Mette.

Hvis Agenten vilde have hende med Tjeren i; jeg har heget den, og det er dog ligegodt den pæneste.

Lise (ivrig).

Nei vist ikke!

(Gaaer hen mod Alkoven).

Mette.

Hatten hun staaer derinde, og hvis Agenten — —

(Lise lægger Haanden paa Dørknaften til Alkoven).

Agenten.

Ja, naar I nu ikke gaae, saa holder jeg Taler med Uniform og trekantet Hat.

Lise.

Nei, for Guds Skyld! nu gaaer jeg. (Dreier med en pludselig Bevægelse Høgen om i Laasen).

Agenten.

Naa, ja saa see, I komme affied!

Lise.

Ja! Kom Mette!

(Begge ud).

Agenten (som før).

„Hil Eder, I Dannemænd!“ o. s. v.

(Dæppet falder.)

Anden Aft.

Første Scene.

Stuen hos Agent Øvst fra forrige Aft. Agenten gaar frem og tilbage og læser over, pyntet, men i Skjorteærmer. Kjolen hænger over en Stolerhyg.

Agenten, senere Mette og Krone.

Agenten (læsende).

„Hil Eder, I Dannemænd!“ — jo nu troer jeg nok, jeg kan det — „I viste“ — — ja, hvad var det nu de viste, — lad os see — — „Som Isak for-
dum vendte tilbage fra Striden“, — — nei Abraham var det. — — De gamle Bøder kan man saa let tage fejl af. Hm! jeg er dog ikke ganske befæstet i det endnu.

Mette (i Døren).

Jeg skulde spørge Agenten, om De ikke kunde sige, hvor Forvalter Branth er bleven af. De kan ikke hitte ham.

Agenten.

Nei, jeg veed ikke, hvor han er.

Mette.

Ja, for de skulde have ham hen til Vreporten.

Agenten.

Ja, det kan gjerne være. Jeg veed ikke, hvor han er.

(Mette gaar ud).

(Væsende). „Som Abraham fordom“ — — —

Krone (ind).

Hvor er Branth? Hvor Fanden er Menneffet blevet af?

Agenten.

Branth! det veed jeg ikke.

Krone.

De hørte selv, han paatog sig at hjælpe sin Onkel, det skulle Fjog, med Vreporten, og saa har han ikke været der, og ingen Menneffer har seet ham.

Agenten.

Det er jo uforklarligt.

Krone.

Na, det er kanskee ikke saa uforklarligt endda. Jeg forstaaer det meget godt; han vil hævne sig paa mig, bringe mig i Forlegenhed, det er hele Sagen. Men det maa jeg sige, det havde jeg ikke ventet af Branth, det er skøfselt.

Agenten.

Men jeg fatter ikke. Have de været i Uenighed?

Krone.

Aa nei! Men reent ud sagt, Branth vilde ikke have, at De maatte holde Fæsttalen idag; han meente, at De vilde prostituere Dem.

Agenten.

hm! ja saa.

Krone.

Maa! — det syntes jeg nu kunde være ham det Samme. Han troede, jeg skulde hjælpe til, at hans Onkel kom til at tale. Og da jeg naturligviis ikke vilde gjøre det, er han bleven maliciøs og holder sig udenfor det Hele.

Agenten.

Troer De virkelig, det forholder sig saaledes?

Krone.

Ja, det kan De være vis paa.

Agenten.

Jeg maa sige, jeg har aldrig rigtig kunnet lide den Branth. Jeg er tilbøielig til at troe med Mette, at der ikke er Noget ved ham.

Krone.

Nu er Madam Mortensen bleven catholisk i Hovedet over at hendes Mand ikke maa holde Taler. Hun

gaaer og skjelder og smelder. Manden tør Ingenting foretage sig, — Uerporten bliver ikke færdig. — Jo, vi sidde godt i det.

Agenten.

Det er en stor Skam af Branth. Nei, der er ikke Noget ved ham! (affides). Han skal ikke faae min Datter.

Anden Scene.

Mads (over Scenen), senere Mette og Lise. De Forrige.

Mads.

Nu kommer Soldaterne! man kan see dem oppe paa Veien.

Agenten.

Hvad for Noget! og jeg, der absolut skulde have læst min Tale engang igjennem endnu.

Krone.

Na, De har s'gu' havt Tid nok til at læse paa den. Kom nu, lad os see at blive samlede.

Agenten.

Samen, vent nu blot. Hm! Hm! „Hil Eder, I Dannemænd“ —

Mette (kommer ind).

Nu kommer Soldaterne! og Uerporten er fuldet ned.

Krone.

{ Hvad?

Agenten.

{ Hvad siger Du?

Mette.

Det er da ikke til at undre paa. Hvorfor vilde De lade den tydske Tømmermester sla'e den op. Havde De ladet det være, var hun kanske ikke istykket.

Krone.

Udreporten istykket! Ja, det bliver, som jeg sagde, en storartet Prostitution. Det skal være sidste Gang jeg besatter mig med nogen Comitee.

(Lise kommer ind).

Agenten.

Og Alt dette skal komme netop nu, jeg skulde have Tankerne samlede, da jeg skal tale. Nei! det skal være sidste Gang.

Krone.

Kom nu Agent, vi maae dog see til, at Comiteen ikke ogsaa gaaer istykket.

Agenten.

Na ja! Mette, hjælp mig Kjolen paa.

(Mette hjælper ham).

Lise

(Hæfter en Dannebrogssloise paa ham).

Hvordan skal det dog gaae?

Agenten (gør sig klar).

Hvordan det skal gaae, — aa! det skal nok gaae godt mit Barn. Der er jo længe til endnu; først skal Bysfogden og Præsten tale, og de skulle spise —

Krone.

Duist! kom nu bare.

Lise.

Gud! at jeg ogsaa skal have den Sorg, som forstyrrer hele min Glæde.

(Krone, Duist og Lise gaae ud).

Tredie Scene.

Mette. Branth i Alkoven.

Mette.

Naa! nu rende de Allesammen fra Dørene, ja saa er det nok bedst, at jeg luffer i.

Branth (banker).

Luf op!

Mette (vender om).

Hvad var det! der var En, der vil have jeg skal lufte op.

Branth (som før).

Luf op!

Mette.

Jøsses Navn! der er En inde i Alkoven. — Hvem er det, der sraaler?

Branth.

Det er mig, Tydskeren! Branth! Luf bare op, gamle Mette!

Mette.

Naa, er det Dem? Er De en Tydsker, var det kanskee bedst, De fik Lov til at blive siddende derinde.

(Luffer ham ud).

Branth (rækker sig).

Uh, Uh!

Mette.

Men, Jøsses! hvad gjorde De derinde?

Branth.

Hvad jeg gjorde? Jeg hørte i 3 Timer paa Agentens Tale. See, der har Du en Specie, fordi Du luffede mig ud. — Jo, den trefantede Hat er der endnu. Jeg tager Ingenting med mig. (Man hører „den tappre Landsoldat“ spilles langt borte). Der er Soldaterne! det er nok høi Tid at komme ud at hjælpe dem med Ureporten. Kom med, Mette!

(Begge løbe ud).

(Scenen staaer et Dieblit tom, medens Musikken nærmer sig og spiller Melodien til Ende. — Stoi, Hurraraab høres udenfor).

(Scenen forandres til en aaben Plads, en Udkant af Festspladsen. Talerstolen tænkes længst borte til høire udenfor Scenen. Dækkede Borde, ved hvilke Soldater og Kjøbstadsfolk ere samlede. Ved forreste Bord til venstre sees Mette og ved Bordet til høire Madam Mortensen sørge for Soldaterne).

Fjerde Scene.

Mads synger.

Mel. Mads Døss. (Simonsen).

Som Reserve jeg maatte i Krigen afsted
 Fra Kløvested, hvor jeg boede,
 Da i Slesvig min Bataillon skulde med,
 Var jeg ikke lystig tilmode.
 Til min Hjemstavn min Tanke mig drog med Magt,
 Det var som paa Hjertet en Steen var lagt.
 Tralala!
 Sindet, det var saa forsagt.

2.

Men saa kom vor Løit'nant en Dag til mig hen,
 Da vi skulde avancere:
 Hør, Mads Kløvested! Du skal rejse Hovedet, min Ven!
 En Soldat maa ei speculere;
 Vær curasfig! Du skal bare gjøre Dig haard
 Og synge, hvad enten Du falder eller staaer:
 Tralala!
 Saa skal Du see, at det gaaer.

3.

Der var rigtignok en Kugle, som Løit'nanten tog,
 Han staaer nu i Rygs Brigade,
 (Soldaterne løfte paa Huen).
 Men hans Ord og hans Lære i Minde vi drog,
 Og det var ei til vor Skade.
 Og naar Dannebrog over vort Hoved fløi,
 Jeg sang midt i Slaget, i Tummel og Støi,
 Tralala!
 Det gif ligesom en Røg.

4.

Nu er Krigen forbi; til Kløvested hen
 Kong Frederik mig lader drage.
 Snart i Marken og Skoven jeg vandrer igjen,
 Fortiden vender tilbage.
 Og Lærken den synger saa høit i Sky,
 Soldaten bag Blogen den seer paany.
 Tralala!
 Fred er i Land og i By.

En Borger.

En Skaal for Freden! (der klinkes).

Madam Mortensen

(ved det andet Bord).

Na, vær saa god at spise et Stykke Kage endnu.
 Det er min Kage; jeg har saamænd selv bagt den.

En Soldat.

Det er Madamens egen Kage.

En Anden.

Det er Madam Mortensens Kage. Vi maae
 drikke Madamens Skaal. Og dette skal være Madam
 Mortensens Skaal, Hurra! Hurra!

Madam Mortensen

(tager et Glas).

Lyk, mine Herrer! Jeg skal med Fornøielse drikke
 et Glas med Dem og ønske al Held og Lykke og ingen
 Fortredelighed maa følge Dem, hvorsomhelst De drage
 hen i Livet, enten tillands eller tilvands. Det ønskes

Dem, — det kan De stole paa, — ret af Hjertet af
Frederikke Nicoline Mortensen.

Stemmer.

Tak Madam, mange Tak! (der flinkes).

Mette.

Det er s'gu' dog ligegodt en flink Kone Madam
Mortensen.

Femte Scene.

Krone, Salling (med Comitteesløiser paa). De Forrige.

Krone.

Aa, veed Du hvad! Det gaaer s'gu' meget godt.
Jeg troer ikke Folk have Grund til at være mis-
fornøiede. Det var meget godt, hvad Obersten sagde.

Salling.

Ja, det var meget godt.

Krone.

Men han hakker og stammer saa Satans i det,
saa Ingen kan forstaae hvad han siger.

Salling.

Nei, Ingen kan forstaae hvad han siger.

Krone

(ved Mettes Vord).

Naa, Landsmænd! faae I Noget?

Soldater.

Jo! Jo, mange Tak!

Krone.

J maae drikke et Glas med Comiteen, Skaal, Landsmænd!

(Krone og Salling klinker med dem).

Soldaterne.

Ja, saa sig vi saa mange Tak! (De rejse sig og trække sig ud mod Baggrunden af Scenen og forlade den efterhaanden).

Krone

(Sætter sig paa en af de tomme Bænke).

Beed Du hvad, Salling! den Punsch har Fanden tage mig en rar Smag. Vi have endnu ikke druffet et Glas sammen. Skaal! Din gamle Svend!

Salling.

Ha, ha! Jeg er bange for, jeg bliver svirende.

Krone.

Bah! bare Limonade!

Madam Mortensen

(Beskæftiget med at rydde op paa det andet Bord).

Der sidder Comiteen og virker. Jo, det er en deilig Comitee. Ja, naar der ikke vare Andre, der toge sig af Sagerne. Mortensen! (Gaaer ud i Couliissen til høire, strax efter tilbage med Mortensen).

(Man hører en Janfare langt borte).

Krone.

Hvor mon Agenten er henne. Nu skal han snart op at tale.

Salling.

Na, Præsten begyndte først nu. Han pleier at tale længe.

Krone.

Branth har jeg heller ikke seet Noget til. Jeg saa et Glimt af ham henne ved Wreporten. Pokker veed hvordan det gik til, han fik den dog klistret sammen til Tropperne kom. Nu, gamle Dreng! lad os ud at holde Orden, — for ordentlig, seer Du — —
(Har taget Salling under Armen og møder, idet han forlader Scenen, Madam Mortensen, som kommer med sin Mand).

Naa, Madam Mortensen! skulle vi saa slutte Forlig?

Madam Mortensen (kold).

Jeg veed virkelig ikke, at jeg har noget Udestaaende med Dem, Hr. Krone!

Krone (til Salling).

Det er nok ikke værdt at komme der og bide Skeer itu.

Salling.

Nei, lad os gaae. Jeg kjender Nicoline, det er en Brandstok! Ha, ha!
(Gaae Begge ud).

Madam Mortensen.

Du har jo Talen hos Dig. (Mortensen tager til Kommen).
 Det er godt, og Du siger, Du kan den. Du kan

godt endnu komme til at holde den. Lad os gaae hen bag den Brædestabel, jeg vil for en Sikkerheds Skyld høre Dig i den endnu en Gang.

(Gaaer ud med Mortensen).

Sjette Scene.

Branth og Lise

(ere komne ind under det Foregaaende i Samtale sammen, og gaae nu frem fra Baggrunden).

Branth.

De seer altsaa, Frøken Lise! at det blev mig umuligt at forhindre Begivenhedernes Gang. Det var saa aldeles uventet og pludselig, at Hr. Krone gik over til Fjenden.

Lise.

Ja, det kan gjerne være. Men er der endnu ikke noget Haab om, at det kan forandres.

Branth.

Nu er det vist for silde.

Lise.

Ja nu, men der var dog nogle Timer, — som kunde være benyttede — —

Branth.

Nogle Timer, hvori jeg har været forsvunden, som alle Menneſker tale om.

Lise.

Ja! men hvor har De dog været?

Branth.

Det er en Gaade — —

Mel. Den Ungersvend, den Somfru. (Hæsteb).

O! hør mig, Frøken Lise! o! hør om min Fortred,
Jeg søgtes alle vegne, men fandtes intet Sted.
Gud Amor havde fanget med List mig i sit Net,
Og den, som der er hildet, for ham er Flugt ei let.

2.

Han løffed' mig i Buret, og som en fangen Fugl
Med stækket Vinge sad jeg, og skjælved' i mit Skjul.
Da stængede mig Døren en yndig Pigehaand,
Siig, kunde jeg da løse saa stærkt et Fængselsbaand?

Snyvende Scene.

Agenten. Senere Mette. De Forrige.

Agenten

(Læsende i Taler).

Det er virkelig en usædvanlig vanskelig Tale at
memorere, som Caspersen — Ah! min Datter og
Hr. Branth! Hm! De har været borte, Hr. Branth?

Branth.

Ja, det blev mig umuligt at holde mit Løfte.

Agenten.

Ah! ja saa! Undskyld, jeg ønskede et Diebligs Samtale med min Datter — —

Branth.

Jeg vil ikke falde Agenten til Besvær.

(Gaaer ud).

Agenten (for sig selv).

Hm! Hm! min Datter og Hr. Branth, — at jeg ogsaa skal have det at tænke paa, nu da jeg slet ikke har Tid at tænke derpaa. (Læser over). (Til Lise). Det er en maadelig Person, den Branth.

Lise.

Men Gud, Fader! hvorfor har Du saa flette Tanker om Branth?

(Mette kommer ind).

Agenten.

Han er en maadelig og upaalidelig Person, siger jeg. Han var Skyld i, at Ureporten faldt ned og nær ikke var bleven færdig.

Lise.

Det kunde han maaskee dog ikke gjøre ved.

Mette

(tørrer Tallerkener ved Bordet).

Nei, det er s'gu' da feil, Agenten siger, for det var dog ligegodt ham, som fik Ureporten reist i rette Tid. Og han laae selv ovenpaa og holdt paa den ene Side af Kronen, medens Soldaterne gik igjennem.

Agenten.

Om! Branth, saa — hvoraf veed Du det?

Mette.

Jo, for han fik mig op af en Stige, og jeg maatte tage ved paa den anden Side. Og saa laae vi og holdt paa hende, til de vare dragne igjennem Allesammen. Saa kom den vindhoe'dede Lars op og slog Kronen og hele Stadsen fast med Søm.

Lise.

Der kan Du høre, Fader!

Agenten.

Ja, det er ligemeget. Han har stræbt at hindre en patriotisk, dansk Mand i at tolke sine Følelser.

(Gaaer læsende op og ned ad Gulvet).

Lise (affides).

— Hindret en Patriot i at — aa, det er nok mit Grinde han har villet besørge — (hoit). Kjære Fader!

Agenten (læsende).

Du maa ikke forstyrre mig, Barn! gaa din Vej, gaa derhen (peger til den modsatte Side af den, Branth gik), lad mig have Ro —

(Lise gaaer mod Baggrunden).

Beg er gal, at spille min Tid med at tænke paa den nichtswürdige Person.

Mette.

Da var det ikke saa underligt, om Agenten tænkte paa ham, for jeg troer da rigtignok, at han gaaer og tænker paa Frøkenen.

Agenten.

Sm, saa! Hvor har Du faaet den Tro, har Du mærket nogen Forstaaelse imellem dem?

Mette.

Nei, det er bare saadanne mine egne Tanker. Og jeg synes da ellers ogsaa, at det er en meget pæn, ung Fyr.

Agenten.

Min Datter og Hr. Branth! nei det bliver der ikke Noget af. Du siger jo selv, at han er en Tydsker.

Mette.

Saa, det kan dog ligegodt hændes sig, at det var feil. Og skrap er han, det saa jeg da, for han kunde dog sige dem, hvordan det skulde være derhenne ved Ureporten.

Agenten.

Jeg har ikke Tid, at tale om Hr. Branth.

Mette.

Og Frøkenen, hun kan kanskee ogsaa nok lide —

Agenten.

Jeg har ikke Tid siger jeg Dig. Du skal tie stille.

Mette.

Ja, jeg kan gjerne tie stille. Men det bliver dog nok ikke anderledes alligevel. (Gaaer ud).

Agenten (læser).

— — — Den Satans Tale, jeg kan den ikke endnu. — Nei! jeg skal aldrig mere holde nogen Tale, ikke for nogen Priis. (Hurraraab sjernt).

Hvad er det! skulde Præsten allerede være færdig. Det kan da ikke være muligt.

Ottende Scene.

Agenten. Lise. Madam Mortensen. Senere Friedel.

Madam Mortensen.

Naa, Hr. Agent! nu er Touren til Dem. Det var rigtignok meget smukt, hvad Præsten sagde. Ja, det er ikke saa let at træde op, efter at saadan en Mand har talt. Men Gud! Frøken Lise! hvad gaaer der dog af Deres Fader?

Lise.

Fader — er slet ikke vel idag.

Madam Mortensen.

Det er da rigtig slemt; De seer saa angreben ud, Hr. Agent!

Agenten.

Om! ja, jeg er noget — angreben.

Madam Mortensen.

Hør, Frøken Lise!

(taler sagte med hende).

Friedel (ind).

Na! træffer jeg Dem hier, Hr. Agent! Nu skulde Agenten halte Taler. Seg instruirer den Musik. Kan vi beginne?

Agenten.

Sm! ja — jeg veed ikke —

Madam Mortensen

(til Lise).

Gud, min søde Pige! tal De med Deres Fader, nu løber jeg efter Mortensen, han kan tale. (Gler ud).

Agenten.

— Seg er ikke ganske vel disponeret.

Lise (frygtfomt).

Fader — i saa Fald kunde vist Hr. Mortensen —

Agenten.

Sm! Mortensen ja — ja! —

Friedel.

Aber bedste Fräulein! den hele Stadt stoer und warter po Agenten.

Agenten.

Ja, det er ogsaa sandt. Nei, nei! det gaaer ikke an. Hvad vilde Folk sige? Nei, nei! jeg maa tale.

(Branth er useet af de Andre kommen fra Baggrunden og skjuler sig til høire).

Friedel.

Skal jeg blæse Fanfare, oder vill De have spielt et Nationalstykke først?

Agenten.

Ja! lad dem spille en Nationalmelodi, — en lang en — eller to Nationalmelodier. Og lad mig saa være ene, at jeg kan samle mig lidt.

Friedel.

Skal skee, Hr. Agent! (Gaaer ud med Lise).

Niende Scene.

Agenten. Branth.

Agenten (læsende).

— — Det er ogsaa forfærdelig saa lang den Tale er. De Præster kunne aldrig fatte sig i Korthed. Mon man ikke kunde skjære det om Føderne bort. — Nei — det gaaer ikke —

„Hil Eder, I Dannemænd! I, Landets tappre
„Sønner! Velkommen til Sjolunds — — Sjø-
„lands — —

Branth.

„— — blomstrende Strande.“

Agenten (fortsættende).

„— blomstrende Strande! Velkommen til Skjelsfør.
„I viste Mod og Manddom i det blodige Slag,

„Maadehold i den berusende Seier, Taalmod —

„hm! Taalmod i“ — —

Branth.

„— den trange Bivouak“ —

Agenten.

„Ah, Hr. Branth! — — (fortsætter sagte). „Med
„Fred vende I tilbage, med — — Køvere, — Køvere“
— — Hvad kommer saa?

Branth.

„— Sjællands grønnende Enge række de skov=
„flædte Arme“ — —

Agenten (forbavsset).

Men Gud bevares, Hr. Branth! De kan jo
hele Talen.

Branth.

Ja! Jeg er tilfældigviis bleven bekjendt med Ind=
holdet —

Agenten.

Men, Gud velsigne Dem! vil De da ikke holde
den, for jeg — jeg memorerer ikke rigtig godt idag.
(Vil række ham Manuscriptet).

Branth.

Nei, hvad tænker De paa? Det gaaer ikke an,
bedste Hr. Agent! men De kan gjøre Regning paa
mig, jeg skal stille mig lige tæt ved Dem, og — —

Agenten

(tager hans Arm).

Ja, men kjære, bedste Ven! troer De ogsaa at — —
(Fanfaren høres). Hører De! det var Fanfaren! (tørter
Sveden af sig). Ah!

Branth.

Ja vist! vær blot rolig. De maa fatte Dem, —
kom! (trækker ham med ind i Couliissen).

Tiende Scene.

Borgere, Soldater komme ind med Friedel.

Mel. Grannes Lasse. Fredmanns Sanger. Nr. 29.

Borgere.

Hvor skal vi Agenten finde,
Hvor er Manden henne?
Hverken ude eller inde
Lader han sig see.
Han skal tolke hvad vi føler,
Give det tilkjende.
Siig, hvorfor mon han da nøler,
Siffen Comitee!
Skal vi staae og vente bare,
Det kan de os spare.

Friedel.

Aber seer De, den Fanfare
Kom nok lidt geschwindt.
Gleich Agenten hier med Glæde
Frem vor Dem skal træde.

Jeg skal skaffe ham tilstede
Hurtig wie en Wind.

2.

Borgerne.

Kommer han ei, Dagen lider,
Dandsen skal begynde.
Solen ned bag Bøstet glider
Aft'nen falder paa.

Branth (med Døst).

Lad os meer ei Sorg dem volde,
(Til Friedel).

Nu kan De forkynde,
Agent Døst vil Talen holde.

Agenten.

Ja, jeg frem skal staae,
Jeg skal det forsøge, enten — —

Borgerne.

Hurra! for Agenten,
Saa affed nu, uden Bøsten.

Agenten (til Branth).

Hjælp mig, kjære Ven!

Branth.

Stol paa mig og frygt ei mere,
Jeg skal assistere —
Jeg skal støtte og soufflere.

(De forlade Stuepladsen. Agenten og Branth sidst. De bageste sees endnu da Madam Mortensen kommer).

Madam Mortensen

(farende ind).

Her er Mortensen!

Ellevte Scene.

Madam Mortensen, senere Mortensen og Lise.

Madam Mortensen.

Men, Du godeste Gud! De gaae deres Bei med den stakkels Mand og nøde ham til at tale. Hvad har jeg nu for al min Uleilighed. — Saadan som jeg har rendt. (Til Mortensen, som kommer løbende). Hvor kunde Du ogsaa finde paa, at gaae hjem til Boutiken netop nu. Der søger jeg Dig overalt, — intetsteds at finde, og da jeg endelig træffer hjem og henter Dig! — saa er det for silde. Mortensen! hvor kunde Du finde paa at gaae væk? Vil Du svare mig paa det, siig mig det! (Mortensen vil tale).

Nei spar din Betsalenhed, nu er den tilovers. Nu kan Du gjerne gaae hjem i Boutiken igjen. Havde Du været ved Haanden, saa — — Nei! det er ogsaa mere end en Kone kan bære. (Synker grædende ned paa en Bænk; Mortensen lister ud).

Lise (kommer ind).

Jeg tør ikke blive derhenne og høre paa det. Gid det blot var forbi!

Madam Mortensen.

Naa er De der, lille Frøken Lise! ja, det var ved Gud ikke min Skyld, at det gik som det gik.

Lise.

Jeg er saa bange for, at det skal gaae galt.

Madam Mortensen.

Zamen! Herre Gud, mit søde Barn! hvorfor giver man sig af med Noget, man ikke kan, — saa meget mere naar der er Andre tilstede, der have de Naturgaver, der fordres. (Assides). Det er nu heller ikke smukt af Pastor Caspersen, — for det er naturligtviis ham, vi kunne takke for det; August havde ogsaa Brev med til Agenten. — Jy fikken en Præst, at skrive Taler til den halve By. Jeg havde aftalt med Mortensen, at vi skulde vise ham det Galanteri, ikke at sende ham Regning paa det Sukker, hans Kone brugte i Syltetiden, fordi jeg troede, vi vare ham nogen Forbindtlighed skyldig. Men han skal faae sin Regning, det kan han troe han skal. Han skal blive stævnnet. (Man hører Bisald langt borte). Hører De, Frøken Lise! det lader jo til at gaae godt — aa Gud! det maa det saamænd gjerne, — naar bare min egen Mand ogsaa — (atter Bisald) — jeg maa derhen. (Gaaer ud, strax efter kommer Mette).

Mette.

Han er ikke saa vov Agenten, naar han rigtig tager fat.

Lise.

Hvordan gaaer det, Mette?

Mette.

Jo, Frøken! det gaaer meget pænt; det er affurat som man hører en Præst.

Lise.

Var Branth derhenne?

Mette.

Jo, han staaer lige ijevned Agenten og holder ved Talerstolen, ligesom han holdt paa Vreporten.

Lise.

Holdt paa Vreporten! ja, det er sandt. Men hvorfor gjorde han den ikke færdig i rette Tid, hvorfor gik han væk og blev borte?

Mette.

Jo, det kunde han da ikke for. Han sad jo hjemme i Alkoven.

Lise.

Hjemme i Alkoven?

Mette.

Ja! Frøkenen skulde nok egentlig ikke vide det. Han var kommen hjem til vores og vilde talt med Frøkenen, men saa kom Der' Fader, og saa smut' han ind i Alkoven, og der vred De selv Laasen af for ham, saa han maatte sidde der al den Tid Agenten læste over.

Lise.

Hvad siger Du!

Mette.

Jeg luffede ham selv ud (Bisald høres), og han gav mig en Specie for at jeg skulde tie stille. Men det

kan da ikke gjøre Noget, at jeg fortæller Frøkenen det, da det dog var Dem han vilde tale med; men Agenten maatte nok ikke faae det at vide.

(Folk begynde at komme).

Lise.

• Gud skee Lov! nu er det forbi.

Colvte Scene.

Agenten. Branth. Friedel. Madam Mortensen. Mads.
Mette. Lise.

Agenten

(med Branth under Armen).

Nei, Tingen er ikke saa farlig, naar man bare veed, hvad man vil sige, og saa ikke lader sig forstyrre. Og jeg negter ikke, det har sin Tilfredsstillelse, naar man bare kommer nogenlunde fra det.

Branth.

Det gif jo ganske fortræffeligt, Hr. Agent!

Friedel (kommer).

Gratulirer! Gratulirer! Hr. Agent!

Agenten.

Naa, hvad synes De, skilte jeg mig ikke ganske godt ved det?

Friedel.

Charmant, Hr. Agent! Det var eine Rede von stuhr Effect! Alle Leute, baade civilt und militairt, klappet med Hænderne.

Madam Mortensen (affibes).

Tænk nu, om Mortensen havde talt!

Lise.

Kjære Fader!

(tager ham om Halsen).

Agenten.

Naa, er Du der, Barn! Du har nok havt en Angst, Du lille Nar! (kysser hende). Jeg sagde Dig jo, Du kunde være ganske rolig. Jeg var rolig. Naa! der have vi jo vor egen Landsoldat! (Mads kommer). Hvad syntes Du om min Tale?

Mads.

Jo, mange Tak for den, Hr. Agent! den var meget behagelig.

Mette.

Ja, jeg mener, at Agenten er den skrappeste til at tale.

Mads.

Ja! Nu har jeg hørt paa alle Skaalerne, baade for Kongen og Fædrelandet og Borgerne og Soldaterne; men der er dog een Skaal, jeg undrer paa, at de ikke have druffet, det er Krigsministerens.

Agenten.

Krigsministerens!

Madam Mortensen.

Krigsministeren! Hr. Friedel! Vil De blæse, min Mand vil udbringe Krigsministerens Skaal. (Raaber ud i Couliissen). Mortensen! Mortensen!

Friedel.

Aber, min bedste Madam — —

Madam Mortensen.

Vil De bare blæse! Mortensen! Mortensen!
(Gaaer ud).

Friedel.

Det er et determinirt Fruentimmer.

Agenten.

Ja! naar hun endelig vil have det, faae vi vel —, Krigsministeren! det kan jo være ganske passende. Han pleier nok ogsaa at blive drukken. Lad os gaae hen til Tribunen, Friedel! og see hvad der er at gjøre.
(Gaae Begge ud).

Mads.

Ja, saa er det ligesaagodt, Mette! at vi komme hen at høre paa den Skaal med. (Gaaer ud med Mette og flere af Folkene, som have fyldt Scenen).

Trettende Scene.

Branth. Lise.

Branth.

Nu haaber jeg, Deres Belymring er forbi,
Frøken Lise!

Lise.

Ja, nu aander jeg atter let. (Man hører Janfaren).
Gud skee Lov! denne Gang kan jeg høre Janfaren
uden at skjælte. Skulle vi ikke hen med de Andre og
høre Taler?

Branth.

Frøken Lise! De lovede mig —

Lise.

Hvilket?

Branth (forlegen).

At jeg maatte tale.

Lise (stjælnet).

Vil De nu ogsaa tale?

Branth.

De lovede mig, hvis det lykkedes mig, at fjerne
den Sorg, som thygede Deres Sind, saa — —

Lise.

Jeg troede min Sorg havde været unødvendig.
Fader skilte sig jo „saa fortræffeligt“ ved sin Tale;
det var Deres egne Ord —

Branth.

Ja, Frøken Lise! men naar De vidste — —

Lise

(rækker ham Haanden).

Jeg veed, hvordan De har stræbt at opfylde mit
Ønske. Jeg veed Alt, hvad De har gjort for min
Fader idag, og jeg takker Dem ret af Hjertet derfor.

Branth.

Tør jeg troe, tør jeg haabe —

Lise.

Jeg veed Alt, hvad der har tilbraget sig.

Mel. Den Ungersvend, den Jomfru. (Hjstet).

Jeg veed jo, at Gud Amor Dem fanged' i sit Net,
Og den, som der er hildet, for ham er Flugt ei let.

Branth.

Men Guden var mig huld og god, han til mit Held mig bandt,
Og Veien til min Lykke jeg i hans Fængsel fandt.

2.

Og Haanden, som stænged' mig Fangeburet, den —

Lise.

Den samme Haand den rækker jeg nu min Hjertensven.

Branth.

O! tør jeg troe dit Ord, dit Blik, det er ei et Bedrag,
Som Fange den mig holder, (rækker Haanden) ja til min sidste
Dag.

3.

Nu svinder Tvivl og Sorger, og freidigt er mit Mod,
 Jeg læser i dit Dje, at længst Du var mig god.
 O! Livet er saa lyst og klart, hvor Kjærlighed har Bo,
 Og Intet meer i Verden nu stille skal os To!

Begge.

Nei! Intet meer i Verden nu stille skal os To!

(Stuepladsen begynder at fyldes, Bisalbsraab høres; Agenten i Couliissen
 taler ud til Tjenestefolkene).

Agenten.

Mette! og I Andre der! ryd saa op paa Bordene
 og fyld Glassene igjen.

Fjortende Scene.

Agenten. Madam Mortensen. Mette. De Forrige.

Agenten.

— Min Datter og Hr. Branth! Hm!

Madam Mortensen

(kommer ind).

Nu har Mortensen talt!

Lise.

Ja, jeg gratulerer. (Tager hendes Haand).

Madam Mortensen.

Hørte Du Mortensen, August?

Branth.

Nei, jeg var forhindret —

Madam Mortensen.

Det lader til, at Du idag bestandig er forhindret fra at være tilstede. (Til Lise). Nei, egentlig var det bestemt til Soldaternes Skaal; men saa kom jo Deres Fader til at holde den. Saa var det, Landsoldaten nævner Krigsministeren, da slog det mig ligesom et Lyn. Mortensen gaaer med Talen i Kommen; jeg seer den igjennem, og tænk Dem! Talen passer paa Ministeren ligesom en Uniform.

Lise.

Hvor heldigt!

Madam Mortensen.

Ja! Og saadan en Køst Mortensen har. Jeg blev saamænd ogsaa complimenteret baade af Obersten — og af vor Præst. „Deres Mand har en deilig Tunge“, sagde han — det var hans egne Ord. — Nu skal jeg hjælpe Dig, lille Mette! (Giver sig ilav med Bordene). Ja, Du hørte da min Mand tale? (Taler sagte med Mette).

Agenten (til Branth).

Na ja! han taler ikke saa ilde Mortensen, men Foredrag, det mangler han. Det er Stemme, ikke Andet end Stemme og saa Sukommelse. Apropos! Det falder mig ind, det er mig ubegribeligt, hvorledes De saadan kunde huske hele min Tale! Hvorledes havde De egentlig lært den?

Branth (forlegen).

Aa!

Lise.

Ja, Fader! det skal jeg forklare Dig.

Agenten.

Hvad, kan Du forklare —

Lise.

Ja, kjære Fader! Du maa vide — —

Agenten (afbryder).

Naa! hvad er nu det?

Femtende Scene.

Krone (fuld). Salling (lidt fuld). Mortensen. Friedel.
Borgere. Soldater. De Forrige.

Mel. Fredmanns Epistlar. Nr. 48.

Salling.

Du er ikke rask, min Ven!
Gaa nu hjem i Roien.

Krone.

Kom ei med den Snak igjen,
Hold op med den Støien.

Salling.

Ti dog stille, Krone, hør!
Husk, at Du er Directeur.

Comiteen.

Hvor han dog Skandale gjør.

Krone.

Seg! nei, det er Løgn!

2.

Agenten.

Lad os see, at faae ham bort.

Friedel.

Ihs, min bedste Krone!

Agenten.

Comiteen gjør han Tort

Med sit Ord, sin Tone.

Borgerne.

Han til Directionen hør',

Men han dog Spektakel gjør.

(Madam Mortensen har manoevreret sin Mand hen til Krone, for at han skal trække ham bort. Idet han tager Krones Arm):

Krone.

Mortensen! Din Directeur

Det, det er din Kone!

Salling.

Ha, ha, ha! Der fik Du den, Nicoline!

Madam Mortensen.

Uh! de søle beffjæntede Mennesker!

Salling.

Ha, ha, ha! Den Satan af en Procurator! Han vilde hen at brænde Fyrværkeriet af. Ha, ha, ha!

Krone.

Ja, jeg siger bare, at er man i Comiteen, skal man virke — virke. Fyrværkeriet har nu staaet hele Dagen og ventet paa at blive brændt af. Hvorfor skal det vente længer?

Salling.

Ha, ha, ha!

Friedel.

Aber, min bedste Hr. Krone! Kloffen er ikke so mange — —

Krone.

Kloffen er for Skrædere og Skomagere! Er der nogen Skræder i Comiteen? — Mortensen!

Salling.

Ha, ha, ha!

Agenten.

Tys, tys! det er for tidligt, det er ikke mørkt nok endnu.

Krone.

Er det ikke mørkt! — Det er en anden Sag. Det har Salling ikke talt et Ord om.

Salling.

Ha, ha, ha!

Krone.

Og saa leer han i et Sæt; jeg kan ikke lide, at han leer.

Salling.

Ha, ha, ha!

Branth (til Krone).

De kan jo nok mærke, han har faaet Noget i Hovedet. De skulde følge ham hjem.

Krone.

Naa, det er ham, der er fuld! — Det skal jeg gjerne. Overalt, hvor der er Noget for Comiteen at gjøre, der skal jeg tage fat — virke — Salling! kom min Ven!

Branth (til Agenten).

Naar de bare vilde følge hinanden hjem, det ere vi bedst tjente med.

Salling.

1828, da Kongen var her, da var der ogsaa en Procurator, som — — Ha, ha, ha!

(gaaer med Krone mod Baggrunden).

Agenten.

Det var ret et fortrædeligt Optrin. Om jeg med et Par passende Ord kunde udslette det ubehagelige Indtryk. Hm, hm! Jeg kunde fremhæve, at den alvorligere Deel af Festen nu er til Ende, og at man nu skulde begynde — Hm! ja! — Mine Herrer! maa jeg bede Dem tage Deres Glas!

Friedel.

{ Stille! Agenten vill noch eine Rede halten!
 { Rife.
 { Gud!

Krone (vender om).

Hvad! vil han tale mere endnu!

Alle.

Stille!

Agenten.

Jeg skal blot tillade mig, at udbringe, — at
 udtale — —

Krone

(trænger sig frem).

Stille, Salling! Agenten skal tale. Hvem skulde
 tale, naar han ikke skulde det? Er han ikke Formand i
 Comiteen, har han ikke Skibe i Søen — —

Alle.

Stille!

Krone.

Stille Salling!

Salling.

Ha, ha, ha!

Agenten (forvirret).

Jeg skal blot, bare tillade mig — at udtale et Glas
 — udbringe — — en Skaal for — —

Lise.

hver paa sin
Side af ham. { Kjære Fader!

Branth.

Hr. Agent!

Agenten.

Min Datter og Hr. Branth! -- --

Arone.

De leve!

Alle.

De leve!

Agenten.

Min Datter og Hr. Branth!

Lise.

{ Kjære Fader!

Branth.

Hr. Agent!

Agenten.

Ja, Børn! jeg — jeg kunde jo nok see, hvordan
det var fat — og saa — hm! faaer det blive derved.
Vor Herre være med Eder!

Madam Mortensen.

Nei, Gud! sikk'en Overraskelse, Hr. Agent! Ja,
nu kan jeg forstaae, hvad der har lagt Beslag paa
Dig idag, August! Gratulerer min søde Lise!

(kysser hende).

Mette.

Ja, nu kan da Agenten see, at det blev dog
ikke anderledes.

Agenten.

Savist, ja! (Affides til Branth). Det var jo egentlig ikke saa lige det, jeg vilde have sagt, — men jeg er bange for, jeg har ingen Talent for at holde Tale.

Friedel

(Har modtaget et Bud).

Jeg har den Ehre at melde Hr. Agenten, at jeg har faaet min Musik placirt pø Raadstuen, und Ballet kan beginne.

Agenten.

Naa, ja lad os saa bryde op.

Mel. Den tappre Landsoldat.

Nu Alting er istand,
Afsted nu alle Mand!
Os Dandsesalen venter
Og Ballet aabnes kan.

(Tager Mads under Armen).

Afsted nu i en Hast!

Branth

(med Lise under Armen).

Agentens Tale brast,
Men netop da den bristed',
Bandt den vore Hjerter fast.

Og denne Dag vi mindes vil til vor sidste Stund,
Og derfor vil vi takke — ja ret af Hjertens Grund
For Lykke og for Fred, den tappre Landsoldat!

Hurra! Hurra! Hurra!

Alle.

Ia denne Dag vi mindes vil til vor sidste Stund,
Og Alle vil vi takke — ja ret af Hjertens Grund
For Lykke og for Fred, den tappre Landsoldat!
Hurra! Hurra! Hurra!

III.

In 1811, the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the

the first of the series of the

the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the

IV.

the first of the series of the

the first of the series of the

the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the

V.

the first of the series of the

the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the

the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the
 the first of the series of the

Efterladte Skrifter

af

Chr. Molt Wengel.

(Forf. til „Cousine Potte“ og „Plader“.)

III.

”Fra Ni til Fire,”

Fortælling med Tableauer.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1860.

Österreichische Literatur

Dr. Adolf Hölzl

(Bibl. in der k. k. Hofbibliothek)

III

„Der Mann im Felle“

Verlag von F. Schöner

Stapdruck

W. F. Schöner

Verlag

1877

Det var en Søndag Morgen. Solen skinnede saa deiligt ned ad Gaden og lige i Ansigtet paa Urtefræmmerdrengene, som iagttage den lange Biseps Bevægelse paa Nicolai Taarn-Uhr, der med en ubegribelig Langsomhed nærmer sig 9. Overalt ere Skilterne lettede af Dørene, for at disse kunne være lige færdige til at smække i, saasnart som Klokken slaaer det første Slag.

Kun hos Urtefræmmer Skralberg er Drengen Christian ikke i Døren, til stor Forundring for de 3 andre Urtefræmmerdrengene hos de 3 andre Urtefræmmere paa de 3 andre Hjørner af de to hinanden overffjærende Gader. Men Christian er ikke destomindre paa sin Post. Krogene ere tagne af Dørene, og den store Jernstang staaer beredt tæt ved til at hjælpe Døren med at holde den besøgende Verden ude fra 9 til 4, den eneste Tid Bontikken ikke „tager imod.“ Kun deler han sin Opmærksomhed mellem Døren — og Svenden Petersen, der gjør sit Toilette i den lille Stump Kjælder ved Siden af Urteboden, der tjener saavel ham som Christian til Sovestue, foruden at

den er Opbevaringsstedet for nogle Stabler Øste, Anchovisfjerdinger og Kaffesække, samt en Skrivepult, hvor Etablisementets Contoirforretninger udføres, og dertil endnu prydes af et Glasffab, hvori de allerfineste Sager: Sæbe, Lak, Chocolate og smaa røde og grønne Børllys opbevares. Christian har valgt sin Plads med Omsigt; thi naar han ligger op netop mellem en strikket Boldt og en Citron, der balancere paa Enderne af to langhalsede Flasker i Vindueskarmen, kan han see Næsen af Ferdinand, Urtekræmmerdrengen ligeoverfor, som han veed, han kan stole paa som paa sig selv med Hensyn til Jagttagelsen af Nicolai, og med det samme Blik kan han opfatte Hr. Petersen, der bliver mere og mere pyntet. Christians Hjerte banker ganske usædvanligt, thi han skal ud at kjøre med Hr. Petersen. Saasnart Klokken slaaer 9, skal han hen paa Graabrødretorv og hente Kjøretøiet; og hvad mere er, han skal selv ganske alene kjøre Vognen hen til Boutikken og passe paa den, til Hr. Petersen kommer ud og overtager Tømmerne.

Hr. Petersens Hjerte er ogsaa i urolig Bevægelse. Han vil benytte Formiddagen til at aflægge et Besøg paa Strandveien hos en Familie, som ligger paa Landet der. Han vil træffe unge Damer og blandt dem den henrivende Amalie Sengeløse, som han har gaaet paa Dandseøvelse med, som han altid var saa ypperligt i Takt med og som han fik to Sløifer af i

Cotillon paa Afstandsningsballet, — Timerne fra 9 til 4 kunne blive af stor Vigtighed for Hr. Petersen, det vidne hans Tilberedelser om, det siger hans Hjerte ham, han føler det, og — det føler ogsaa Christian, som med den største Forbauselse seer paa, hvor smuk Hr. Petersen bliver.

Christians Toilette er færdigt. Haaret er børstet med Band, for at falde til en eller anden usædvanlig Side, en reen Krave og Confirmationstrøien, som allerede begynder at blive for lille, udgjør hans Stads. Med prisværdig Forsigtighed har han smøget Ermerne op, for om en eller anden Tjenestepige endnu skulde uleilige ham med at stifte tilbunds i en Sildefjerding eller et Sukkerfad.

I Skjortearmer, med en gul Vest og snevre hvide Permissioner see vi Hr. Petersen. En splinterny Hat, som først for et Kvarteer siden kom fra chapellerie française, har alt faaet Plads paa hans Hoved, der paa Grund af den sommerlig- engelsk- moderne Maade, hvorpaa det stortærnede Slips er anbragt, kun synes ved en tynd Stilk at være forbunden med den øvrige Krop. En Cigarstump hænger i Munden paa ham, men han ryger ikke. Maaden, hvorpaa han holder den med Læberne, og Følgerne i Panden, idet han er standset i sin Paaklædning og seer sig selv i en Stump Speil, der synes for ringe til at gjengive et saadant Billede, viser, at han for Diebliffet har sig selv paa Vægtstaaen og er bestjæftiget med at veie sig i den Emballage, hvori han forefindes.

(Tableau 1.)

Netop i dette Dieblif seer Christian mellem Boldten og Citronen, at Ferdinand gjør en rask Bevægelse. I samme Nu er han ifærd med Jernstangen, og hans

og Gjenboens Døre falde i med eet Skrald. Christian tager derpaa sin Søndagskaffet ned af Bjelken, hvor den hænger forskandset af en Mængde Poser af graat Papir, og smager sig med en beundringsværdig Færdighed mellem Sukkerfæde, Citronkasser, Oliebunde og Transekere hen til Opgangen til Gaarden.

Et Kvarteer efter kommer han kjørende ned ad Gaden paa en skinnende splinternylakeret Jagtvogn, med en hvid og en brun Hest for, som ikke synes at leve i den bedste Forstaaelse med hinanden; thi den Hvide bider den Brune, naar den paa nogen Maade kan komme afsted dermed, og den Brune gaaer tilbage, naar den Hvide gaaer frem. Christian knalder imidlertid lystigt med Pidsken, for at Folk i Gaden skal høre og see, at det er ham, der kommer; den Brune bringes derved ogsaa til at bestemme sig til at trække paa Vognen, og den iværksætter det paa en saadan Maade, at det kun er ved Anvendelsen af sine yderste Kræfter, at han faaer Dyrene til at standse udenfor Skralbergs og bide efter Petersen. Denne lader med Villie vente paa sig. Beskjæftiget med at trække de paillegule Handsker paa, seer han ud af Kældervinduet, — skjult af en stor Eidammerost, — hvorledes det ene Vindue efter det andet bliver aabnet paa Klem, fordi Folk vil see, hvem det er, der skal ud at kjøre hos Skralbergs, og først da han troer at kunne stige tilvogns med tilstrækkelig Effect, og navnlig efterat

han har forvisset sig om, at den yngste af Jomfruerne Poulsen, der slyde Modepynt i Stuen ligeoverfor, ogsaa er ved Vinduet, bestemmer han sig til at gaae fra Osten.

I sin hele Glæde viser han sig i Gadedøren med en nytændt Cigar i Munden, tager den nye Hat af for Principalen, Hr. Skralberg, der oppe fra Vinduet raaber: „Mor Dem godt Petersen!“ Derpaa gaaer han rundt om Hestene og lader som han seer efter, om der er spændt rigtig for, men egentlig for, at den yngste Jomfru Poulsen skal see, at han har lakerede Støvler paa, — sætter sig endelig op paa Bognen og tager Pidst og Tømme med en Mine, som om det var en Hverdagsbegivenhed for ham at have saadanne Ting mellem Hænder. Under et Forsøg paa at slaae et Skrald, smækker han Christian om Ørerne, — den hvide Hest bider den brune, som, for at komme saa langt bort som muligt fra sin Nabo, denne Gang tager det Parti at løbe rass til og trækker Hr. Petersen, Christian og den nylakerede Bogn ud ad Strandveien til.

Spækhøker Sengeløse, der er, hvad man kalder, en holden Mand, boer i Adelgade, men ligger for Diebliffet paa Landet paa Strandveien — det vil sige fra 9 til 4 om Søndagen. Der har i Familien

Sengeløse været megen Tale om at ligge paa Landet, men Fatter har stridt imod; først i Aar har han ladet sig overvinde. Hans eneste Datter, Amalie, har lige siden sin Confirmation talt for Sagen, men første Aar, ifjor, maatte hun give tabt; men i Vinter har hun gaaet paa Ruffs Dandseøvelse, og det har uddannet hende i flere Retninger og givet hende en saadan Overvægt over de Gamle, saa hun har seet sig istand til at faae sit Onske opfyldt. Længe varede det, forinden man fik en Leilighed, som tilfredsstillede alle Fordringer. Fjorten Dage bleve tilbragte med at søge efter Bærelser i Avisen og kjøre ud paa Strandveien og see paa dem, der tilbødes; thi Madam Sengeløse, som ikke er vant til at spadserere, gif Huden af sine Fødder den første Dag, — hvad Amalie fandt saa „æfelt simpelt,“ — og siden maatte de derfor kjøre i Omnibus. Tilfidsst blev Hr. Sengeløse saa vred over de mange Penge til Omnibusserne, at han bandte paa, „naar de saadan vilde kjøre i Karet hele Sommeren, saa kom de til at spille Fallit, og han til at kjøre i Hullet inden Mikkelsdag.“ Det ansporede deres Iver og de fandt nu en Leilighed, som tilfredsstillede alle Fordringer. En entreprenant Grundeier havde fundet paa at klistre Papir paa Væggene i sit Tørvehus og indsatte et Fag Binduer med store Ruder. Dette Bærelse, som saae saa smukt og nyt ud, med Afgang til et Kjøkken og en Have og Eneret til Benyttelsen af

et deiligt muret Lysthuus i Hjørnet ud til Strandveien, — med Laas og Nøgle til, — var den Sommerleilighed, som Familien Sengeløse bestemte sig for.

Rigtignok kom der strax den Inconvenients, at Familien ikke godt kunde komme i Seng ude paa Landstedet. Thi i det eneste Bærelse, som stod til deres Raadighed, skulde baade Fatter og Mutter samt Amalie overnatte, hvad der nu, da hun var en voksen Pige, ikke godt gif an. Dertil kom, at efterat Hr. og Madam Sengeløses rummelige Himmelseng var flyttet ind i Bærelset, fyldte den hele Stuen, og endnu en Sengs Anbringelse, — selv en nok saa smal, — blev en Umulighed. Amalie erklærede da, at hun godt kunde ligge bag et Skjermbrædt paa Loftet. Der var et deiligt stort Loft med et Vindue i Gavlen, hvorfra man kunde see heelt ud paa Vandet og Skibene, og det var just saa yndigt; men det satte Madam Sengeløse sig imod: „Det var ikke passende, at en ung Pige laae for aabne Døre, endfise paa et Loft, hvor Enhver kunde sætte Stige til; det blev der ikke noget af.“ — Det hjalp ikke at Amalie forsikrede, at hun nok skulde passe paa; hun vilde trække Stigen op efter sig om Aftenen, ligesom hun havde læst i Coopers Romaner at Colonisterne gjorde, for at beskytte sig mod de Vilde, — Mutter var bestemt, og Resultatet blev, at Fatter skulde ligge paa Loftet og Amalie indtage hans Plads. Madamens Plan kom da til Ud-

førelse, og Fatter blev indkvarteret over deres Hoveder. Men Natten gik kummerligt for Fatter. Thi ikke alene var der en Slags Bilde, som fandt Bei op paa Loftet uden Stige, — nemlig Rotter, som foruroligede hans Sønn, hvad han dog sagde, kunde være det samme. Da han vilde endog ønske, at han ovenikjøbet havde alle de Rotter, som hjemme i Adelgade aad hans holsteenske Øste, herude i dette forbandede Tørvehuus, hvor der ikke var andet end et Straatag, de kunde æde, som ovenikjøbet tilhørte Verten; men han svædte saa forfærdeligt, at han erklærede, „at han ikke for Alt i Verden endnu en Nat vilde gaae saaledes i Vandet. — Mutter og Tøsen kunde føre deres Menage herude, saa vilde han hjælpe sig med Maren derhjemme i Adelgade og komme herud om Søndagen og see til dem, naar Boutikken var luffet, det forsømte han ikke Noget ved.“ Madam Sengeløse havde rigtignok endeel at indvende mod dette Arrangement. Hun paastod, at saadan en raa Tøs som Maren kunde dog umuligt gjøre det saa godt for Fatter, som han var vant til; men endelig gjorde Amalie Udslaget ved at erklære, at der var saamange „Forretningsmænd,“ som kun imellemstunder kom ud og saae til deres Familier, og det var just gentilt.

Resultatet blev derfor, at Hr. Sengeløse ligger paa Landet fra 9 til 4 om Søndagen.

De samme Solstraaler, som belyste Hr. Petersens Toilette, tittede ind ad de store Ruder i det forhen-
værende Tørvehuus, gjennem Gardinsprækken paa
Sengeløses brede Sengested. Underst ved Bæggen
ligger den fagre Amalie. Urolige Drømme have farvet
hendes Kinder. — Gud veed, hvad hun har drømt?
— Zette Møller troer, at hun har dandsset Mazurka-
Polka hele Natten igjennem. Zette Møller tilhører
det lille Hoved, som, indbunden i et Kommetørklæde,
titter frem mellem Amalie og Madam Sengeløse; hun
er Amalies bedste Veninde og er igaar Aftes kommen
i Besøg herud og — optaget gjæstfrit i Familiens
Stjød. Saa uroligt hun har havt det til den ene
Side, saa fast begrændset er hun paa den anden, hvor
Madam Sengeløse som en uroffelig Muur har mod-
staaet alle Puf fra de unge Dammers Side hele Natten
igjennem.

Dog, Madam Sengeløse begynder at glippe med
Øinene og vil udentvivl snart staae op, saa det er
høie Tid at forlade Stuen, for ikke at genere Damerne
ved deres Toilette.

Madam Sengeløse er den første, som træder ud
af det forhenværende Tørvehuus. Længe før lille
Jomfru Møller er færdig med sine Krøller og inden
Malle endnu er bleven enig med sig selv, om hun
skal tage en lyserød eller en blaa Skjole paa, er Mutter
allerede saa smuk som hun kan blive, og svedende ved

Tanken om den Varme, det vil blive opad Dagen, traver hun afsted til det firkantede murede Væsthus, hvor hun lukker Vinduer op til alle fire Verdenshjørner, for at skaffe Kjølighed tilveie.

Lidt efter ankommer Hr. Sengeløse i Søndagsklæder, med Lommerne fulde af Flyvepøster, som han ikke har haft Stunder til at læse de andre Dage, og som han for Feuillettons Skyld maa gjemme til Amalie, der er midt i „de syv Dødsynder.“ Han ledsager Maren, der er belæsset med en uhyre Kurb, som indeholder Familiens Proviant for de næste otte Dage.

(Tableau 2).

Madam Sengeløse og Maren give sig strax ifærd med at dække Kaffebordet, og Fatter, der har kastet sig ned paa en Stol og tørrer Sveden af sin bedagede Pande, bliver gjort opmærksom paa, at der under denne Operation paa ingen Maade er Plads til ham i Væsthuset. Han maa derfor fortrække og sætter sig taalmodig i Gangen udenfor, hvor han paa sin Stol holder sin bredskyggede graa Hat over sit Hoved, for at værne det mod Solstraalerne. Men ikke engang her er der Plads til ham. Da Gangen kun er smal og Madamen og Maren ere i uophørlig Bevægelse frem og tilbage mellem Kjøkkenet og Væsthuset, sidder han ogsaa der i Veien, og hans Kone faaer ham endelig plantet midt i Blomsterbedet, som er det eneste Sted, hvor han ikke generer, idet hun dog gjør ham opmærksom paa, at han har hendes Gyldenlax mellem

Fødderne. Den maa han passe nøie paa ikke at gjøre Fortræd, thi hun har selv baaren den ud fra Kjælderens i Adelgade, hvor den var nær ved at gaae ud, og anbragt den heri Haven, for at den ogsaa kan nyde godt af Landlivet.

Kloffen er alt over 10, og Madamen har to Gange havt Maren oppe at sige til Jomfruerne, at Kaffen stod paa Bordet.

Endelig komme Jomfruerne, 3 i Følge, thi Zettes Søster Thora, der fulgtes ud med iastes, men da hun ikke kunde overnatte hos Sengeløses, gif længer ud paa Strandveien til nogle Bekjendte, „som hun godt kunde være hos,“ — er imidlertid kommen til. Hun har været med paa Raad om, hvad Kjøle Amalie skulde tage paa, og denne har, for at forøge sine Veninders Samvittighedsfuldhed ved denne Afgjørelse, betroet dem, at det nok kunde være „han de veed nok“ kom herud i Formiddag, hvorpaa de svarede Gud! og eenstemmig bestemte hendes Farve til lyserød. Denne Meddelelse og Deliberation har bevirket, at de have været saalænge ved deres Toilette, men ogsaa havt til Følge, at de nu alle 3 usædvanlig straalende komme tilsyne ved Enden af Havegangen, Amalie og Zette med Herrevinkere paa. Amalie erklærede sin Moder, da de flyttede ud, at det var aldeles umuligt at ligge paa Landet uden en Herrevinker, og lille Zette maa formodentlig være af samme Mening, thi hun har laant

fin paa Christianshavn Aftenen i Forveien og baaren den herud, alene for at have den Fornøielse at gaae med den paa Hovedet op og ned ad Gangen langs Hækken ud til Strandveien.

Hele Selskabet er nu samlet ved Kaffebordet, og og Fatter er just i Begreb med at tage sig en Snaps Kommen-Aqvavit, da Amalies Udraab: „Gud!“ accompagneret af Venindernes „Ah“ bebuder, at „han vi veed nok“ holder udenfor.

De unge Piger geraade i saa stor Bevægelse, at Skinken, Kaffeøiet, Fatters Snaps, Alt trues med at styrte overende. Men Madam Sengeløses suffisante Korpus er her paa rette Sted; ved at stemme Ryggen mod Bordet, lykkes det hende at holde dette paa Benene, trods alle Ansægtelser fra de unge Dammers Side, og Kopperne og Skinken maae snart opgive deres Forsøg paa at stifte under Bordet. Amalie, som er en Pige med megen Fatning, kommer strax til sig selv og søger at formaae sin Fader til at trække sin Frakke paa igjen, da det er saa „æfekt simpelt“ at spise i Skjortærmer. Men Fatter bander paa, han vil ikke, og mener han ikke har nødig at genere sig for Petersen. Denne viser sig i Døren til Lysthuset. Solen kaster sin Glands over ham lige fra den franske Hat til de lakerede Støvler. Indtrykket er overvældende. Amalie kaster et triumpherende Blik til sine Veninder, som tydeligt nok siger: „Naa hvad synes I?“ og Thora besvarer det med at hviffe: „Nei Gud! hvor han er flot!“

(Tableau 3).

Det Umulige bliver muligt: man finder endnu Plads til Hr. Petersen i det murede Lysthuus. Han bliver anbragt mellem Amalie og lille Sette, som lover at

gjøre sig endnu meget mindre for hans Bequemmeligheds Skyld. Hr. Petersen vil af med sin Hat, men naar han ikke vil sætte den over Tjyrfadet, er der ikke noget Sted til den. Dog idetsamme erindrer han, at det er gentilt at anbringe Hatten under Stolen. Skjøndt det skjærer ham i Hjertet, fordi den er saa blank og smuk, beslutter han sig dog til denne Flothed. Men næppe er hans Hat og hans Haand under Bordet, før de blive vildfarende mellem den Mængde Been, som ere anbragte der; overalt støder Hatten paa Menneſſebeen og Stolebit. Fatter giver derfor Petersen det Raad, at beholde Hatten paa Hovedet ligesom han, „da han saa altid veed, hvor han kan tage den, og Solen desuden altid stikker ind i det forbandede Lysthuus idetmindste fra et af de 4 Vinduer.“

Dette Raad convenerer Petersen godt, baade fordi Hatten er saa smuk, og fordi —, vi nødes til at gjøre den Tilstaaelse, — han da lettere kan dølge, at hans smukke blonde Lokker ere forlorne, en Hemmelighed, han ikke for Alt i Verden vil have røbet, hvad der let kunde skee ved Siden af en saa siffig og urolig Nabo som lille Zette. Efterat have faaet sit „svage Punkt“ bedækket af den nye Hat, faaer Hr. Petersen atter sin fulde Selvtillid tilbage. Med den Sikkerhed, der er uadskillelig fra Bevidstheden om at have gode Klæder paa Kroppen, griber han Samtalens Traad, og snart flyder hans Tales Strøm som Vandet af Madamens Massine.

I den misundelsesværdige Stilling mellem to smukke unge Piger, med saagodtsom en af dem paa hvert Skjød, — om jeg saa maa sige, — sidder han der, uden anden Inconvenients end den, ikke at kunne røre Armene; men lille Zette erklærer, at det har han heller slet ikke nødig, hun og Malle kunne godt made ham, og idetsamme putter hun et stort Stykke Skinke i Munden paa ham, som han har ondt nok ved at svælge og som for et Dieblif sætter en Prop i hans Beltalenhed. Amalie er i Begyndelsen fornærmet; hun kan ikke begribe, hvorfor Zette taler saameget og gjør sig saa vigtig. Men lidt efter lidt lader hun sig dog forsone, og da under Samtalens Løb Petersen giver hende utvivlsomme Tegn paa, at han „helder til Benstre,“ bliver hun atter god.

Hun kaster nu saa smægtende Bine til Petersen, at denne tydelig fornemmer, at hans Hjerte som draget af en Magnet forlader sin sædvanlige Plads og indtil videre sætter sig fast i Halsen paa ham, og da lille Zette idetsamme putter ham et stort Stykke Agurk i Munden, er hun nærvæd at gjøre det af med ham.

Men han kommer dog fra det med Livet, Maaltidet fortsættes, Maren besørger Opvartningen ude fra Haven af og rækker Tallerkener og Brød ind af Vinduet til de Spisende, som med deeltagende Blikke følges af den hung-
rige Christian og de ikke mindre hungrige Leieheste.

(Tableau 4).

Maaltidet er endt, en Spadseretour paa den romantiske Strandvei ned til Skoven er bragt i Forslag af Amalie og kommer til Udførelse af den unge Deel af Selskabet. Fatter og Mutter have paa Grund af den trykkende Hede foretrukket at blive i „det Murede,“ og saasnart Fatter faaer Plads til at strække sine Been, sætter han sig tilrette og falder i Søvn. Madam Senge- løse forbarmer sig nu over den stakkels Christian, som begynder at faae den Anskuelse, at det dog egentlig ikke er saa morsomt at staae Skildvagt ved et Rjoretøi i en brændende Solhede med en sulten Mave. Hun sender Maren ud at passe paa Hestene, medens Christian bliver foret af, og Maren har lignende Følelser for Bæsterne som Madamen for Christian; hun trakterer dem med et Forklæde fuldt af Kaalblade og Rødder, hvormed den Hvide og den Brune, da de indsee Umuligheden af ogsaa at blive anbragte ved Bordet i det murede Væsthus, med prisværdig Resignation tage tiltakke. Christian nyder imidlertid med et glæde- straalende Ansigt et vældigt Stykke Skinksteg, og Madamen søger, medens hun presser det sidste lunkne Vand af Maskinen til en Spølskum Kasse endnu, under- haanden at erfare Et og Andet om Hr. Petersen. Hun vil vide, om det er sandt, at hans Fader eier sit eget Sted i Hølstebro, — om det ikke var et pænt Menneske, — og om han vel var forlovet?

Med en Stemme, som er dæmpet, baade fordi Hr. Sengeløse ikke maa vækkes af sin Slummer og — fordi Munden er fuld af Skinfesteg, fortæller nu den trofkyldige Christian Alt, hvad han veed om Petersen. Han havde hørt, at hans Fader var Bager; om han eiede sit eget Sted, det vidste han ikke, men det var rimeligt nok. I Holstebro boede han, det var vist, for der stod altid Holstebro i Poststempleet paa Brevene til Petersen. Madamen kunde troe, at Petersen var en rigtig fin Fyr, og det sagde Hr. Skralberg ogsaa, for han sagde forgangen Dag, da Petersen gik ud at spadserere, at „Petersen var en rigtig gentilhommes Mand,“ det havde han selv hørt. Angaaende det tredie Punkt oplyste han, at der var saamænd nok, der vilde have Petersen; han kunde faae hvem det skulde være, saadan som han var klædt og som han kunde tale, men han troede ganske vist, at det ikke var bleven til Alvor med ham endnu.

Tilfreds med disse Oplysninger og meget tilfreds med sin egen Tjiffighed, giver Madamen nu Christian den store Spølkum Kaffe, hun imidlertid har destilleret, og to store Boller ovenikjøbet, og da han har faaet alt dette tillivs, er han atter Karl, og han begynder atter at føle, at der er noget Stort ved, at være betroet et Par rigtige levende Heste og en nylakeret Vogn.

Vi træffe den unge Deel af Selskabet igjen ved Indgangen til Haven, mod hvilken de ile saa hurtigt de formaae, da et Tordenveir ude over Sundet anmelder, at det agter at give en Forestilling, uden at det dog endnu synes bestemt paa, om det skal vælge sit Publicum i Sverrig eller i Dyrehaven. Noget enkelte store Draaber synes imidlertid at vise, at det vil give Gessions D Fortrinet, og da hverken Hr. Petersen eller Damerne ere decarterede, skynder man sig.

Om det var Amalie eller lille Jette, eller en Tilfældighed, der bevirkede det, — veed jeg ikke; men vist er det, at det saae ganske tilfældigt ud, at de unge Menneſker søgte Ly i det forhenværende Tørvehuus, istedetfor i det „Murede“,

hvor Hr. og Madam Sengeløse fremdeles sad og nød deres Landliv.

(Tableau 5. Hr. og Madam Sengeløse sees sovende).

Da Regnen idetsamme styrter ned, var det jo allensfals godt, at de kom i Huus; vist er det, at det var Jette, der lukkede Vinduet op og raabte til Maren, som med Skjørtet over Hovedet pjaffede forbi, at hun skulde hilse Madamen og sige: „De vare med Hr. Petersen i Kammeret og havde det godt, saa Madamen skulde ikke bryde sig videre om dem.“

Hr. Petersen har vundet Terrain paa denne Spadseretur. Han har været saa yderlig elskværdig og underholdende hele Tiden; han har gynet med

Damerne hos Grøndals, trakteret med Limonade „over Stalden“ og under alt dette dog kjendelig givet Amalie Fortrinet; og hun har viist sin Erkjendlighed ved at blive svimmel efter Gyngetouren og modtage Petersens Arm, som hun i Distraction beholdt hele Skoven igjennem. Hun har kastet det formelle „Hr.“ bort og kalder ham slet og ret Petersen! og det i en saa for-
trolig Tone, at Eieren af dette Navn er aldeles hen-
rykt. Selv nu fortæller hun, at hun er saa gruelig angst for Tordenveir, og da Bette luffer Vinduet op og raaber til Maren, faaer hun en saadan Frygt for at en Lynstraale skal smutte ind ad Aabningen, at hun atter finder det nødvendigt at støtte sig paa Petersen. Denne søger at indgyde hende Trøst og taler heelt bevægelige Ord om, „at Vorherre nok vil hjælpe dem, han holder sin Haand over dem, og at det er langt borte.“ Dette Sidste forholder sig virkelig rigtigt, thi Tordenveiret har for længe siden gjort omkring og er nu ovre i Landskrona, — det er kun Regnen, der pladsker ned. Amalie fatter atter Mod. Thora, der er musikalsk, faaer fat paa en Guitar, der var stillet hen bag Servanten, og synger:

Nu Tordenskyen trækker

Ad den Kant,

Ei meer den os forstrækker,

Den forsvandt.

Petersen, som er i Livjægersangforeningen, sætter Bas til og det gaaer nok saa godt. — Derpaa opfordres Frøken Amalie til at synge, men hun forsikrer naturligvis, at hun kan ikke. Da de Andre sige „Jo,“ — veed hun ikke, hvad det skulde være for en.

Sette hvisker hende „en“ i Øret, men den vil hun paa ingen Maade komme med, for det er saa flaut. Da imidlertid Thora siger hun kan godt, og Sette mener, at den er just saa rask, og Hr. Petersen stemmer i med, — lader hun sig berøge — og med blidt rødmenende Kinder foredrager hun Bisen om

„En ganske lille Mand.“

(Tableau 6).

Denne Sang gjør det ganske af med Petersen. Han er rørt, han er glad, — han veed aldeles ikke hvad han er, men han har en Fornemmelse, som om Noget var kommet ham paatværs i Halsen, og han kan ikke sige et Ord. Amalie sidder ogsaa taus og stirrer med Guitaren i Armen paa en eller anden Prik paa Gulvet. Lille Sette, som seer, hvordan det er fat, kaster et Par Blikke til Thora og siger, „hun vil ud at see, om det regner mere.“ Lidt efter „kan Thora ikke begribe, hvor Sette bliver af, og maa ud at see efter hende.“ Amalie og Hr. Petersen blive alene; hun hæver sine Blikke fra Prikken paa Gulvet og møder Petersens begejstrede Blik. Sette modtager Thora udenfor med de Ord: „Pas paa! nu svømmer han over,“ og derpaa indtage begge Veninderne Solens

Plads og titte ind gennem Sprækken ved Gardinet,
hvor de ogsaa strax blive Vidne til at Hr Petersen atter
finder sin Stemme:

Petersen.

Hulde Frøken Sengeløse!
O, Amalie! hør min Røst!
Disse Toner vil jeg øse
Op af Dybet i mit Bryst.

Dette sønderrevne Hjerte,
— Hele min Person er din!
Du har tændt en Elskovshjerte,
See den brænder — som Campphin.

Amalie.

Dine Lokker blonde, — blanke,
Ak! ja hele din Person
Boede længe i min Tanke;
Du var klædt som en Baron.

Petersen! den svage Kvinde
Ved en Mand maa støtte sig.
Petersen! o ingensinde
Skal mit Hjerte svigte Dig.

Petersen.

Elfte Pige! Tak for dette!
Knæle ned for Dig jeg maa —

Amalie.

Jøsses nei! der kommer Sette;
Det var flaut, om hun os saae.
Reis Dig, Kjære! — jeg Dig byder —

Petersen.

See din Slave slug Dig lyder,
Sag mit varme Hjerte tæmmer.

Amalie.

Tak min elskte Urtefræmmer!

(Tableau 7).

Herefter fulgte en Lyd, hvori Zette og Thora hverken kunde skjelne Consonanter eller Vocaler, men som de begge vare enige om maatte være et usædvanligt langt Afs, og da de nu sluttede, at Sagen maatte være i Orden, forlode de Sprækken, som Solen, den Gæsthy, der skal have sin Næse allevegne, hvor der er Noget at see, nu igjen bemægtiger sig. De komme ind ad Døren, som om der Intet var passeret, og erklære, „at nu er det atter godt Veir,“ blive naturligvis yderst overraskede ved at see Amalie og Petersen siddende Liv om Liv. Petersen siger strax paa en smuk Maade, at han og Amalie nu ere Forlovede, og saa faldt de unge Piger hinanden om Halsen. Thora og Amalie græde lidt, Zette griner lidt, de kyskes og gratulere, og saa er det glemmt.

Man holder derpaa Raad og blive enige om: „at det for det Første skal være en Hemmelighed.“ Zette kan ikke forstaae, hvorfor det skal være hemmeligt; men Thora, som selv har været forlovet flere Gange og altid hemmeligt, forsikkrer saa bestemt, at det er

just saa yndigt, at Amalie og Petersen erklære sig derfor, og, efterat Veninderne ved deres Være have forpligtet sig til ubrødelig Tausshed, begive de sig alle fire, betyngede med denne Hemmelighed, paa Veien til det murede Lysthuus.

Her træffe de Hr. og Madam Sengeløse meget altererede, fordi Christian og den nylakerede Vogn under Uveiret ere forsvundne.

Medens Petersen og Amalie have været saa behageligt beskæftigede, har den stakkels Christian ufortrødent holdt Vagt ude paa Landeveien, men da Regnen pladskede ned over den Hvide og den Brune, kunde disse ikke fatte denne Ubevægelighed. De ere vante til at løbe stærkt til, naar det regner; den hvide Hest, som desuden nærer den Ansættelse, at det er den brune, som er Skyld i, at Regnen pidsker den i Ansigtet, bider den brune og derpaa jage de begge affted, uden at tage nogetsomhelst Hensyn til Formaningerne fra Christian, der, liggende tilbage i Agestolen med Benene sprællende i Luften, af yderste Evne bestræber sig for at holde Væsterne tilbage og formaae dem til at vente paa Petersen.

Hr. og Madam Sengeløse see vi derfor placerede hver ved sit Vindue i Lysthuset, hvor de see ned ad Veien efter den forlorne Christian, idet de anstille Reflectioner over, hvad der kan være bleven af ham. Madamen gyser ved Tanken om, at Hestene ere løbne

lige ud i Stranden med det ullykkelige Barn og have druknet sig selv og ham med. Fatter mener dog, at hun kan være rolig for det; det er slet ikke rimeligt, de netop i saadant vaadt Veir skulde løbe ud at drukne sig. Derimod mener han, at det ikke er usandsynligt, at de ere rendte paa en Rumlebus eller en af Vandpumperne med ham, og saa kan de gjerne have smaddret baade Bognen og Drengen. Denne Yttring finder Madam Sengeløse ikke meget beroligende, ligesaa lidt som Hr. Petersens Forsikkring, at det er Christians Skyld, at Hestene ere løbne. Det er et Par ganske fortrinlige Heste, underretter han Selskabet om, rigtig nok noget vælige, men det har intet at sige; havde han blot været i Nærheden, — skulde det ikke være skeet.

Mutter har imidlertid, allerede inden de unge Menneffer kom til, saasnart det blev Opholdsveir, sendt Maren ud paa Efterforskning efter „de Forsvundne.“ Denne Forholdsregel viser sig at være gavnlig; thi til Alles store Glæde kommer netop det lakerede Rjoretøi nu i god Behold tilsyne nede paa Veien. Christian er sat fra Bestillingen som Kudsk, han sidder noget slukøret ved Siden af Maren, som har taget Tømmerne. Den Brune og den Hvide gaae nok saa spøieligt tilbage til Havegjerdet, hvor de, efterat Maren til Christians store Beundring har vendt, atter finde sig i at vente paa Hr. Petersen.

Den samme Reflection, som havde bevæget Hestene til at løbe formedelt Regnen, bevægede dem ogsaa til at svinge ind i Laden ved „Skufester“ og der oppebie dennes Dphør. Her traf Maren Rjoretøiet og den stakkels Christian, hvem Gaardskarlen ved sit Forlangende om Drickpenge havde bragt i den største Forlegenhed, da det unge Menneske var sig bevidst, ikke at eie en eneste dansk Skilling.

Christian var ganske rød i Hovedet, og Gaardskarlen havde just bestemt sig til at beholde Pidsken i Pant, — da Maren kom til Undsætning. Om det var Respecten i Almindelighed for det smukke Rjøn eller Marens personlige Undigheder i Besynderlighed, der hviiede Staldskarlens Sind, det frygter jeg, aldrig tilfulde vil blive oplyst. Vist er det, at saasnart hun viste sig og med en Bentydning til Christian sagde: „Han hører til hjemme til Vorreses,“ blev Staldskarlens øieblikkelig galant og gjorde Paastand paa, at han maatte løste hende op paa Vognen, hvilket ogsaa blev bevilget, alene paa den billige Betingelse, „at han ikke maatte nive hende i Benene.“ Maren fik saaledes saavel Pidsken som Christian og det Lvrige ndleveret og bragte det, som ovenmeldt, i god Behold tilbage til Vandstedet.

(Tableau 8).

Al! var dog den Pidsk bleven i Skufester!

Hr. Petersen, der, efter hvad der er passeret, synes, at han bør gjøre Noget, lader sig tilshyne udenfor Gjerdet med mørk Mine og Hatten trykket fast ned over Parykken. Efter først at have skjældt den forbløffede Christian ud for en „Alodrian og et upaalideligt Subject,“ tripper han over den snarviede Bei

paa de Lakerede, stiger op paa Bogntinet og rækker over Sædet efter den skjæbnesvangre Pidsk. Forgjæves raaber Hr. Sengeløse: „Lad være Petersen!“ — —, han rækker efter Pidsken. Han hører ikke engang efter Amalies: „Gud Petersen!“ —, han rækker alligevel efter Pidsken — og han faaer den. Men den hvide Hest, som har seet hans Tilberedelser, bider ret eftertrykkeligt den brune, begge gjøre et Spring fremad og ile afsted —, Petersen taber Vægeægten, sin Hat og — sit Hovedhaar, tildeler Christian det Slag, Hestene skulde have havt, og falder saa lang han er paa den snarvede Landevei ved Siden af den nylakerede Vogn, der for anden Gang bortfører den uhyggelige Christian.

Hr. Petersen reiser sig atter, men — af hvor forandret! — ikke et Haar er tilbage af de blonde Løkker! Solen kaster sine Straaler over hans skaldede Pse, der, som Sette senere udtrykte sig, „skinnede ligesom den store Glasfugle i Haven ved Sommerlyst.“ Forgjæves speider han efter den kostbare Paryk, — den er borte, — bortført med Vognen, medens Hatten som et tungere Legeme har søgt Jorden, men kommer ham ihænde i en ynkkelig overført Tilstand. Hans stramme Beenklæder ere paa den allerubehageligste Maade sprungne; tilføjet fra Top til Taa, endnu holdende paa den Ulykke-bringende Pidsk, kaster han et ynkeligt Blik til Hævedgerdet, hvorfra et lydeligt: „Uh, Herre Gemini!“ og Gensfru Settes Gnisen overtyder ham om, at hans Ruin er fuldstændig.

(Tableau 9).

Naar man har seet den ulykkelige Petersens Entree, Indtrykket af hans Glands og Pragt, — skulde man ikke troe det muligt, at det saaledes kunde slaae om for ham. Hele Selskabet har været Vidne til hans Uheld. Selv Hr. Sengeløse kan ikke tilbageholde sin Smidsken ved hans „ynkelige Tilshyneladelse,“ idet han udtaler, „at nu var rigtignok Forgyldningen gaaet af Sancte Gertrud.“ Madamen mener, at Petersen maa takke Vorherre for, at han er kommen fra det med hele Lemmer, men at det dog var Synd for de smukke Klæder. Og Amalie! — Amalie har greben fat i Tjørnehækken med begge Hænder og stirrer maalløs paa ham. Om en Prinds for hendes Dine var bleven forgjort til en Skrubtusse, kunde det ikke have rystet hende mere. Hans „blonde, blanke Lokker,“ hvortil hun netop havde hængt sit Hjerte, ere borte, — hun seer det gruelige, skaldede Hoved, — hun sænker sit Blik, — hun seer de tilfølede Beenklæder, — hun seer det Altsammen! — Hun seer det i Solen og vender sig bort, idet hun hvisker: „Gud, hvor han er æfel!“ og støttet af Thora, fjerner hun sig, grædende over sit ødelagte Ideal.

Man kommer imidlertid Hr. Petersen tilhjælp; han bliver ledet indenfor Havegjerdet og, saa godt det lader sig gjøre, repareret — —

netop paa den samme Plet udenfor det murede Lysthuus, hvor han for saa Diebliske siden straaede i sin Pragt.

Med de sørgelige Rester af den franske Hat paa den skaldede Tisse staaer han der sønderreven og maltrakteret af Skjæbnen. Den trofaste Maren hester ham sammen med Knappenaale og vadsfer ham af, medens Madamen viser samme Medlidenhed med hans gode, nye Kjole. Fatter staaer og holder paa Pidsken og seer til, og den lille Jomfru Zette, der synes, at det Hele er saa uhyre morsomt, har faaet fat paa en Hr. Sengelsøse tilhørende Nathue, som hun med en spydig Mine byder Hr. Petersen til Bederlag for hans tabte Pølser.

(Tableau 10).

Torgjæves speider hans Blik efter Amalie; hun har med Thora trukket sig tilbage til Tørvehuset og sat sig til at græde paa den gamle brede Seng. Hun siger, at det forvinder hun aldrig og at hun aldrig vil see Petersen for sine Dine mere. Torgjæves søger Thora at berolige hende, — Amalie er ikke modtagelig for nogen Trøst, hun hører slet ikke paa Thora, der bliver ved at gjentage: „Ja var det nu ikke godt, at det var hemmeligt!“

Imidlertid løbe den Hvide og den Brune med den stakkels Christian. Denne Gang standse de ikke ved Slusester, men efterhaanden som de nærme sig Byen, stoppe de dog med Farten, og Christian naaer Ravelinen uden andet Uheld, end at hans Kasset er fløiet af ham omtrent ved Svanemøllen. Til Bederlag derfor har han faaet bjerget Petersens Park, som han var saa behændig at sætte sin Støvlehæl paa, netop da den vilde til at flyve over Forsmækken. Ved

Ravelinen kommer han imidlertid i en ny Forlegenhed, da Soldaten, der ovenikjøbet taler Tydsk, truer med at spidde ham paa Bajonetten, naar han ikke erlægger 10 R i Portpenge, hvortil han er ligesaa ude af Stand som tidligere til at give Drickpenge i Slusefter. Han tør ikke tænke paa at vende og kjøre tilbage, hvortil Hestene desuden vise en afgjort Ulyst. Han savner Maren baade til at vende Vognen og til at mægle for sig og slipper først igjennem Bommen, efterat have efterladt Hyndet til Sædet i Pant hos Bommanden for dennes Fordring. Hestene, som under Forhandlingen om dette Punkt formodentlig ere komne til Besindelse og have indseet det Enfoldige i at løbe stærkt med en Rudsk, der ingen Pidsk har, ere nu neppe at formaae til at flytte Benene, og Christian savner høiligen det Opmuntringsredskab, som Petersen beholdt i Haanden. Barhovedet, siddende paa Magasinet, med Taarerne i Øinene og en Skare skraalende Gadedrenge efter sig, avancerer han dog saa smaat fremad og føler sig i høi Grad lettet, da han endelig arriverer til Graabrødretorv og faaer det lakerede Kjøretøi afleveret, hvorpaa han slukøret lister sig hjem til Kjældereren, som han imorges forlod med saa stolte Forventninger.

Omtrent en Timeetid efter kommer Hr. Petersen; han har skjult sin ramponerede Tilstand i en Omnibus og derefter i en Drosche, og da Christian i sin God-

modighed yttre sin Glæde over at han lever endnu og kommer frem med Parykken, han har reddet, faaer han til sin store Overraskelse et Par ordentlige Drefigen.

Petersen sender Urtefræmmerens Karl ud efter det pantsatte Hynde og hensynker derpaa i mørke Grublerier, af hvilke han farer op ved at høre Navnet „Sengeløse“. Det er Spækhøferens Karl, der bringer et Brev, som Fatter selv har baaeret hjem fra Landstedet. Med zittrende Hænder griber han det; — hans Ahnelse bedrog ham ikke, — det er fra hende! fra Amalie! Hun skriver, at han har bedraget hende, gjort hende ulykkelig, han maa aldrig vove at komme for hendes Dine, — Alt er forbi imellem dem!

Tilintetgjort synker han om mod Disken, — den store Schweitzer-Ost, hvoraf han selv igaar Aftes udfjar en Qvart; — modtager ham i sin Favn og holder ham fra at segne til Jorden. I den ene Haand holder han Amalies Brev, i den anden knuger han sine blonde Lokker, og da stakkels Christian spørger: „hvad er der dog Petersen?“ faaer han atter to solide Dredast.

I det samme flaaer Klokken 4 paa Nicolai Taarn.

(Tableau 11. Paa Slaget 4 farer Petersen op af sin tilintetgjorte Stilling, beredt til at expedere de kommende Runder, og dreier i Distraction Amalies Brev til et Kræmmerhuus).

Christian maa lukke Boutikken op og da han tager Stangen fra Døren og viser sine røde Dine og

fit ophovnede Ansigt i Abningen, raaber Ferdinand, der er ved samme Function ligeoverfor, over Gaden til ham: Christian! Uh! I have nok rigtig været oppe at kjøre!

